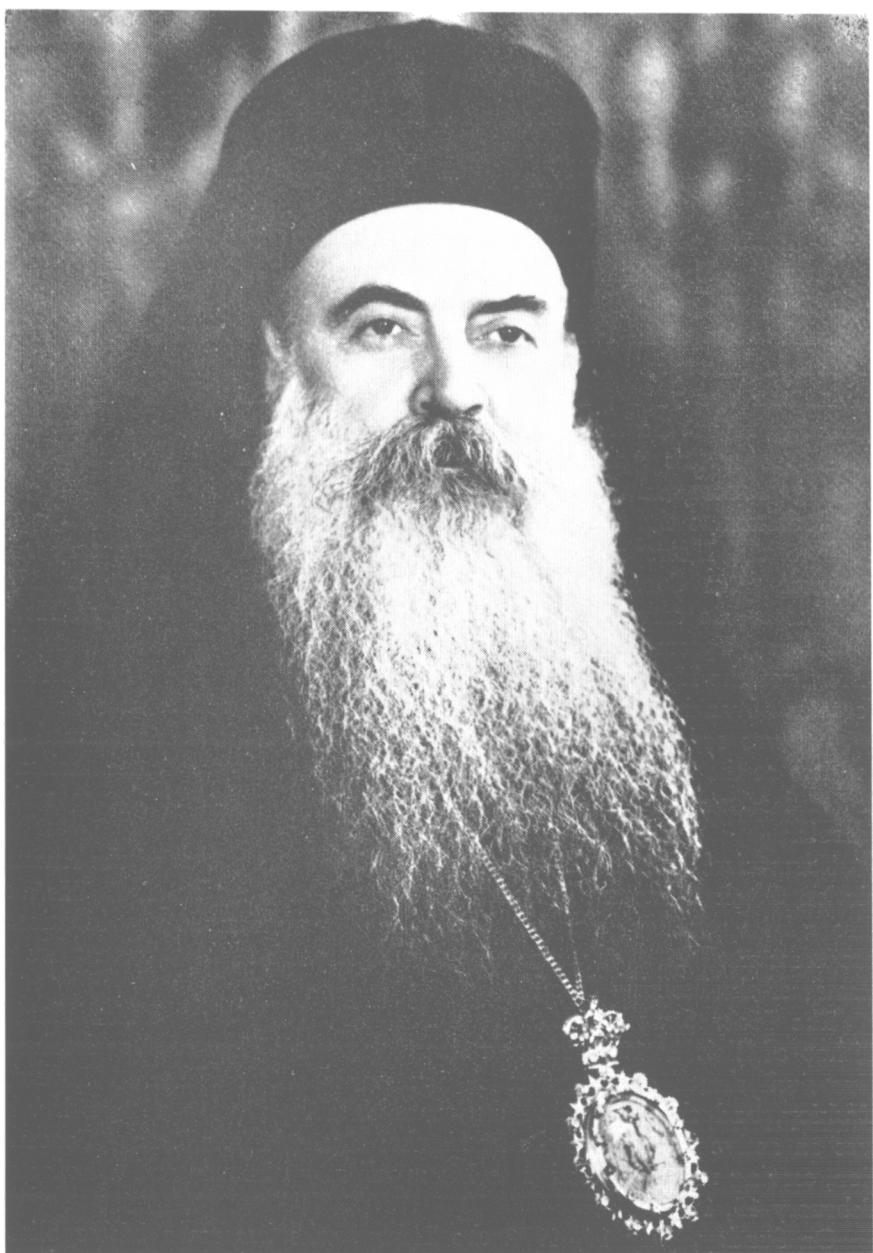

АРХИПАСТИРСЬКА
ПРАЦЯ
ВЛАДИКИ ОРЕСТА
(ІВАНЮКА)
керуючого Єпископа
на Зах. Європу

1973

АРХИПАСТИРСЬКА ПРАЦЯ
ВЛАДИКИ ОРЕСТА (ІВАНЮКА)
керуючого Єпископа на Зах. Європу
(З приводу п'ятирічної архипастирської праці)

Мюнхен 1973

Патріарх Атенагорас

WE HAVE A NEW ECUMENICAL PATRIARCH

DEMETRIOS I, Metropolitan of Imvros and Tenedos was elected the 263rd Ecumenical Patriarch of the Eastern Orthodox Church on July 16th, 1972 by the Holy Synod of the Great Church of Constantinople.

The 58 year old successor to the late Patriarch Athenagoras I, was enthroned Tuesday, July 18 at the Patriarchal Church of St. George and invested with the 13th Century ecclesiastical title: "Archbishop of Constantinople, New Rome and Ecumenical Patriarch, by the Grace of God."

The new Spiritual Leader of world Orthodox Christianity was born in Constantinople in 1914 and received his early education at the Greek schools in Therapia.

At the age of 17, Demetrios Papadopoulos entered the Theological Seminary of the Ecumenical Patriarchate at Halki and in 1937 was graduated from this seminary which has produced many of Orthodoxy's leading prelates and theologians.

Ordained to the office of Deacon following graduation, he was attached to the Metropolitan of Edessa, Greece, serving as secretary and Preacher from October, 1937 to November, 1938. Returning to Constantinople, he served as Deacon of the Saints Constantine and Helen Church at Ypsomathia for a year and was appointed Deacon of the Church of the Holy Apostles at Ferikioy in 1939 where he was a driving force in advancing religion education within the parochial schools.

He was ordained to the Priesthood in June, 1942 and continued his services at the Ferikioy church for a three year period, offering challenging and relevant sermons and teaching religious courses in the parochial schools.

Ecumenical Patriarch Maximos V appointed him pastor of the Annunciation Greek Orthodox Church in Teheran, Iran in July, 1945. He also directed its parochial school and advanced the community's educational programs until 1950 when he was recalled to Constantinople to serve as Pastor of the Ferikioy church.

The Holy Synod of the Ecumenical Patriarch elected him Titular Bishop of Elaia in 1964. He served as Hierarchical Vicar of the prominent Kurtulush church and Patriarchal Overseer of the parishes of Ferikioy, Kaskioy, and the anunction church at Tatoula. During this period he was an active member of the Patriarchal Central Ecclesiastical Commission, serving until his election to Metropolitan of Imvros and Tenedos on February 15, 1972.

On Sunday, July 16, 1972 the Bishop, who became a Metropolitan only 5 month ago, was elected by Holy Synod to succeed the late great Patriarch Athenagoras I. as shepherd of Istambul's(Constatinople)Christian Orthodox Community and Spiritual Leader of some 250 million world Orthodox Christians.

Митрополит Мстислав

METROPOLIT MSTYSLAW (SKRYPNYK)

Schon während des Krieges kamen Abramowycz und Skrypnyk, der jetzt sein Nachfolger auf dem Metropolitanstuhl in der Bundesrepublik wurde, zur Zusammenarbeit. Unter dem Bischofsnamen Mstyslaw diente Skrypnyk als Nikanors Vikar und stellte sein diplomatisches Geschick in den Dienst der autokephalen Kirche. Die Bedeutung Erzbischof Mstyslaws für die Organisation der Emigrantenkirche, in der das Ideal der Autokephalie weiterlebte, kann nicht hoch genug eingeschätzt werden. Mit dem Segen der Bischofssynode besuchte Mstyslaw das nach Kriegsende reich und gesichert dastehende Ukrainertum des amerikanischen Kontinents, gleichsam um für diejenigen Ukrainer, die nach Amerika und Kanada auswandern wollten, Quartier zu machen. Seine Mühe um eine Einigung des in Richtungen aufgesplittenen ukrainischen Kirchenlebens fand 1950 ihren Lohn, als Mstyslaw von Kanada nach den USA überwechselte und die dortigen ukrainischen Gruppen zu einem Einigungskonzil zusammenbrachte. Seitdem wirkte Mstyslaw ständig im Konsistorium dieser Kirche, in welcher sich unter der hierarchischen Obhut des greisen Metropoliten Johannes Theodorowitsch über 30 000 Ukrainer in hundert Gemeinden zusammengefunden haben. Seit 1951 wurde die große Idee des Erzbischofs verwirklicht: die Errichtung eines ukrainischen Zentrums in South Bound Brook mit einer Gedächtniskathedrale zum Gebet an die Märtyrer des ukrainischen Volkes, gebaut aus den Spenden der Ukrainer der ganzen freien Welt. Anlässlich des Kirchenkonzils in Ottobrunn erklärte Mstyslaw: „Diese Gedächtniskathedrale soll an das Gewissen all derer klopfen, die die große Schuld für das Leben von Millionen Opfern des ukrainischen Volkes auf sich geladen haben.“ Die Kathedrale wurde 1965 vollendet und am 10. Oktober dieses Jahres geweiht. In den Baukomplex von South Bound Brook wurde ein Konsistorialgebäude, eine Druckerei, ein ukrainisches Museum, eine Bibliothek und ein Archiv aufgenommen. Ukrainer, die fern ihrer Heimat sterben, verlangen auf dem großen ukrainischen Friedhof ins Grab gelegt zu werden. Um dies Zentrum entsteht eine ukrainische Neusiedlung.

Mit der Wahl Erzbischofs Mstyslaws haben die Ukrainer eine dynamische Persönlichkeit an die Spitze ihrer Kirche gestellt, von der sie hoffen, daß sie die Tradition der großen Kiewer Metropoliten fortsetzt. Der Neugewählte behält seine amerikanischen Funktionen. Noch ist es verfrüht, Prognosen aufzustellen, ob die Einigung aller drei Jurisdiktionsbereiche, die ein Vierteljahrhundert nebeneinander gelebt haben, in seiner Person gelingen wird. Metropolit Ilarion Ohijenko, hierarchisches Haupt des

Ukraintums von Kanada, dem dritten Jurisdiktionsgebiet mit seinen 288 ukrainischen Gemeinden, ist hochbetagt und schwer erkrankt. Welche Entscheidung wird man bei seinem Hinscheiden treffen?

Um einen in der Bundesrepublik residierenden hierarchischen Vertreter zu haben, weihte Metropolit Mstyslaw zusammen mit Erzbischof Donath von Australien am 28. September 1969 in Derby-England einen neuen Bischof Orest Iwaniuk. Der neue Bischof wurde 1900 in der Bukowina geboren und in der orthodoxen Fakultät von Tschernowitz gebildet. Bischof Orest nahm sogleich in der verwaisten Residenz des Metropoliten Nikanor in Karlsruhe Quartier. Daß man in ständiger Beziehung auf die Heimatkirche handelt, geht aus seinem Würdetitel hervor: Bischof von Lemberg und Tschernowitz.

Владика Орест, Єпископ Львівський і Чернівецький,
керуючий на Зах. Європу

ПЕРЕДМОВА

В році 1969 у місяці вересні був обраний і висвячений на Єпископа Владика у Дербі, Англія, Орест Іванюк, Архієрей на Західній Європу. Владика рішив видати цю монографію на чужині. Тут коротенько зібрана п'ятирічна праця Владики Ореста. Владика має над православними українцями духовну опіку (юрисдикцію). Владика обслуговує православних українців в розсіянні, сущих у Австрії, Німеччині, Франції, Бельгії, Англії та інших країнах. Це тільки мала частина тих матеріалів, які посідає Його Преосвященство. Ця монографія упорядкована по країнам та присвячена діяльності єпископської праці на протязі 5 літ.

Владика сам вирішив видати цю монографію за свої власні кошти. Ми свідомі, що вміщені статті та світлини не відзеркалюють всієї діяльності Його Преосвященства, бо не завжди були там до диспозиції фотографи, щоб важні моменти було можна задокументувати і зробити відповідні світлини.

Карлсфельд, дня 25. 6. 1973.

Приятели Владики та Земляки

БІОГРАФІЯ

Преосвящений Орест О. Іванюк — Єпископ У. А. П. Церкви в Західній Європі, народився у Вижниці на Буковині, в Західній Україні 12-го червня 1900 р. Син Івана Іванюка і Анни Андрюк. Виховувався у Вижниці, пізніше вступив до середньої школи Фр. Йосифа і закінчив 8 клас, здавши матуру в 1920 р. з відзначенням. Опісля продовжував богословські і філософські студії на університеті від 1920—1926 рр. в Чернівцях. У той час Буковина належала до Румунії. Після першої світової війни Українська Православна Церква була підпорядкована румунській Патріархії. 19-го грудня 1926 р. був висвячений на диякона Єпископом Іполітом Воробкевичем; 26-го грудня 1926 р. висвячений на іерея у Митрополичій катедральній Церкві Св. Тройці в Чернівцях, також Преосв. Владикою Воробкевичем. Після висвячення душпастирював у деяких парафіях на Буковині. Рівночасно навчав закону Божого в школах, проповідував та служив богослужби, брав активну участь у будові нових церков і шкіл у громадах. В 1928 р. одержав два похвальні декрети від Митрополита Нектарія Котлярчука за навчання закону Божого й за ревну душпастирську працю. В 1940 р. був найменований екзархом. У тому ж році був змушений емігрувати до Польщі з причини російсько-більшовицької інвазії. В Польщі душпастирював у Православній Церкві. В 1941 р. навчався на курсах у Львові, закінчивши Педагогічний Інститут з дипломом учителя. Опісля виконував обов'язки настоятеля в юрисдикції Митрополита Діонісія у Варшаві, та на Холмщині в юрисдикції Архиєпископа Іларіона. З причини небезпеки більшовицької окупації Польщі був евакуйований до Зах. Німеччини. В 1944 р. душпастирював у переселенчих таборах. Від 1944 до червня 1948 рр. підлягав юрисдикції Митрополита Полікарпа з Луцька. В 1948 р. емігрував з Німеччини до Канади та виконував місійні обов'язки в церковних громадах. У Канаді підлягав юрисдикції Архиєпископа Мстислава Скрип-

ника, пізніше — Митрополита Іларіона Огієнка. В 1949—1952 рр. жив в Оттаві, в провінції Онтаріо. Там закінчив Французький університет з історії та здобув титул М. А. магістра. В році 1965 став монахом, а опісля архимандритом, а в році 1969 обраний Єпископом Львівсько-Чернівецьким і керуючим У. А. П. Ц. у Західній Європі.

Резиденція Преосвященного Єпископа Ореста знаходиться у Парижі, Його Преосвященство живе у Карсфельді біля Мюнхену.

LEBENSLAUF DES BISCHOFS OREST

Bischof Orest, in der Welt Onuphrij Iwaniuk, wurde am 12. Juni 1900 in der heutigen Kreisstadt Wyshnyzja in der Nordbukowyna, Österreich (Ukraine), als Sohn seiner frommen Eltern Iwan und Anna aus der Familie Andriuk geboren.

In seiner Heimatstadt Wyshnyzja besuchte er die Volksschule und das staatliche Gymnasium. Nach Abschluß der U I ging er auf ein Gymnasium in Czernowitz (weil das Gymnasium in der Heimatstadt 1918 von den rumänischen Behörden geschlossen wurde) und bestand dort am 29. Juni 1920 seine Reifeprüfung mit Auszeichnung.

Die frommen Eltern Onuphrijs haben in ihm einen Samen der Liebe zur Kirche und zum Dienst am Nächsten gelegt. Seit seinen jungen Jahren hatte er den Wunsch Priester zu werden und der Kirche zu dienen.

Mit der Aufnahme des Studiums an der theologischen und der philosophischen Fakultät der Universität Czernowitz entschloß sich Student Onuphrij dem Ruf unseres Herrn Jesus Christus zu folgen.

Im Jahre 1925 absolvierte er sein Theologiestudium mit dem akademischen Grad eines Magisters der Theologie. Er schrieb eine Dissertation über das Thema „Die Taufe und Eucharistie bei den Baptisten aus historischer und dogmatischer Sicht.“

Im darauffolgenden Jahr schloß Magister Iwaniuk sein Geschichtsstudium an der philosophischen Fakultät in Czernowitz ab und verfaßte eine Arbeit über „Metropolit Eugen Hakman und seine Zeit.“

Nach Abschluß des Studiums heiratete Magister Iwaniuk Natalka Dariiczkuk, die Tochter des Erzpriesters Peter Dariiczkuk, Vorsteher der Gemeinde Kadobiwzi (Kadobestie) in der Bukowyna.

Am 19. Dezember 1926 wurde Magister Onuphrij Iwaniuk vom Bischof Ippolit Worobkewycz, dem Vikar des Metropoliten von Bukowyna, in der Dreifaltigkeitskathedrale in Czernowitz zum Priester geweiht.

Seine erste Pfarrstelle erhielt Priester Iwaniuk in Kadobiwzi, wo er über 2 Jahre lang seinem Schwiegervater assistierte. Danach wurde er als Administrator der Gemeinde Nowa-Zuczka und gleichzeitig als Militärseelsorger eingesetzt. Im Dorf Bucz sorgte Priester Iwaniuk für die Errichtung einer neuen Kirche. Die längste Zeit diente er in Dzvineacze, wo er Gemeindevorsteher war, und später im Dorf Dawydiwcy (Dawidestie). Auch hier baute er eine große Kirche, deren Bau jedoch wegen der Vormarsches der Sowjettruppen 1940 nicht abgeschlossen werden konnte.

Der Zweite Weltkrieg brachte in das Leben des Priester viel Leid und tragische Ereignisse. Er und sein Sohn waren gezwungen, die Heimat zu verlassen, um dem kommunistischen Terror zu entgehen. Der Sohn wurde von den Kommunisten in Jugoslawien umgebracht. Seine Frau, die in Rumänien geblieben war, starb 1950 in Püteschi.

Priester Iwaniuk war zunächst als Lehrer im Cholmland tätig. In Lemberg beendete er eine Lehrerbildungsanstalt. Im Jahre 1943 wurde er von der Gestapo verhaftet und zunächst nach Lublin und später nach Berlin gebracht.

Nach Kriegsende nahm Priester Iwaniuk seinen seelsorgerischen Dienst unter der Jurisdiktion des Metropoliten der Ukrainischen Autokephalen Orthodoxen Kirche Polikarp wieder auf. In Wilhelmshaven organisierte er die erste Nachkriegsgemeinde.

Die weiteren Stationen seines Dienstes waren Osnabrück, Bielefeld und Kiel.

Im Jahre 1947 wanderte Priester Iwaniuk nach Kanada aus und war dort als Missionspriester in verschiedenen Gemeinden der ukrainischen orthodoxen Kirche eingesetzt.

In Ottawa, wo er am längsten die ukrainisch-orthodoxe Gemeinde betreute, absolvierte Priester Iwaniuk die humanistische Fakultät der dortigen Universität und erhielt den akademischen Grad eines Magisters der freien Künste. Er verfaßte die Arbeit „Bukowyna in den Jahren 1914 bis 1948.“

Im Jahre 1952 ging Priester Iwaniuk nach den Vereinigten Staaten. Hier betreute er die ukrainischen orthodoxen Gemeinden in Elmora, Hemstead, Roma N. Y., und Clifton.

Am 16. Juni 1965 ist Priester Iwaniuk in den Mönchsstand getreten, erhielt den Namen Orest und wurde in den Rang des Igumens erhoben. Am 25. Juni desselben Jahres erhielt er die Würde eines Archimandriten.

Am 13. September 1969 wählte das außerordentliche Konzil der Ukrainischen Autokephalen Orthodoxen Kirche in Ottobrunn bei München den Archimanditen Orest zum Bischofskandidaten.

Die Bischofsweihe wurde vom Metropoliten der Ukr. Aut. Orthodoxen Kirche Mstyslaw und Erzbischof Donat (Australien) am 28. September 1969 in der ukrainisch-orthodoxen Sankt-Georg-Kathedrale in Derby, England, vollzogen.

Am 30. September 1969 hat Bischof Orest in der Residenz des verstorbenen Metropoliten Nikanor in Karlsruhe Quartier genommen und in seiner Eigenschaft als Vikarbischof den bischöflichen Dienst an den orthodoxen Ukrainern in der Bundesrepublik Deutschland, England, Österreich, Frankreich und Belgien übernommen.

ХІРОТОНІЯ ЄПІСКОПА ОРЕСТА

В неділю ц. р., у віцьєрть переповненій вірними українській православній церкві св. Юрія в місті Дербі, Англія, відбулася хіротонія Єпископа Ореста Іванюка, якому Собор Єпископів УАПЦеркви надав титул Єпископа Львівського і Чернівецького. Хіротонію попередив чин наречення в єпископа, в суботу 27 вересня, після Вечірні, яку відправив о. протопресвітер А. Теодорович з Австралії. Акт наречення о. архимандрита Ореста дозвершили Високопреосвященні Митрополит Мстислав і Архиєпископ Донат з Австралії, вислухавши перед тим слово нареченого Єпископа-номіната, що його обрав на Єпископа Надзвичайний Собор УАПЦ в Оттобруні біля Мюнхену. Це слово нового Єпископа нашої Церкви подаємо на сторінках «Рідної Церкви».

Сам чин хіротонії відбувся в неділю, 28 вересня, під час Божественної Літургії, яку відправляли Владики Митрополит Мстислав і Архиєпископ Донат. Ці ж Владики й довершили хіротонії нового Єпископа. Трьом Владикам під час Літургії співслужило 9 священиків, протодиякон і диякон.

Вручення новому Єпископові архиерейського жезла Владика Митрополит Мстислав попередив повчальним словом до Єпископа Ореста, на що останній відповів словом подяки і приреченням усердно служити Св. Українській Автокефальній Православній Церкві й побожному українському народові.

Многоліття новому Владиці виголосив сам Митрополит, а відспівали його два церковні хори з Дербі й Ноттінгему, до яких приїдналися всі присутні в церкві вірні. Це був дуже зворушливий момент, який залишиться назавжди в пам'яті приявних на цій надзвичайній в житті нашої Церкви події.

Новий Владика УАПЦеркви народився в 1900 р. на Буковині. Богословську освіту здобув на Теологічному факультеті в Чернівцях, який закінчив у 1925 році. На священика був висвячений у 1926 році.

Преосвящений Владика Орест, що має бути Єпископом-вікарієм та буде нести архипастирську опіку над вірними УАПЦеркви в Німеччині, франції, Бельгії й Австрії, 30 вересня ц. р. прибув до Німеччини й оселився в Карльсруге, де замешкав в резиденції по спочилому Владиці Митрополитові Ніканорові.

В неділю, 12 жовтня, Владика Орест у сослуженні митр. прот. Д. Бурка, прот. Ф. Луговенка та протодиякона Л. Короля відправив свою першу архиерейську Службу Божу в Карльсруге.

В наступному числі «Рідної Школи» буде подана докладніша біографія Преосвященного Владики Ореста.

СЛОВО АРХИМАНДРИТА ОРЕСТА ІВАНЮКА ПРИ НАРЕЧЕННІ ЙОГО В ЄПІСКОПА

Ваше Високопреосвященство, Владико Митрополите, Ваше Високопреосвященство, Владико Архієпископе, возлюблені Святилі, Всечесні Отці, Дорогі Брати й Сестри во Христі Ісусі!

Собор Української Автокефальної Православної Церкви на чужині обрав мене кандидатом на Єпископа і цим обранням наложив на мене велику відповідальність.

Я приймаю поклик Христа для високого служіння.

Вже з дитинства мої думки і мое життя були звернені на церкву й церковне Богослужіння, до котрого, я вірю, Господь приготовив мене. Не раз я бував на роздоріжжі в житті, але завжди за молитвою до Пренепорочної Діви Марії, Матері всіх християн, я знаходив правдиву путь. Мій покійний батько, Іван, благословив мене, кажучи: «Будь добрим душпастирем, а коли хочеш служити Богові, всеціло віddайся Йому». Завжди у молитві була моя сила й у молитві я знаходив втіху.

Приготовляючись духовно до цієї великої події у моєму житті, я пригадую собі слова св. Григорія з Нісси, які він сказав Єпископам, що зібралися на його хіротонію, що «служіння на духовнім пирі досталось тому, хто потребує помочі більш, ніж сам може її дати іншим». Ті слова були сказані до зрілого мужем, що мав на своїй голові білий волос. Як же ж не повторяти цих слів мені, молодшому між Вами. Сьогодні стоячи перед Вами, я смиренно з великою вірою і любов'ю дивлюся на Вас. В Церкві Ви являєтесь будівничими Тіла Христового, що основується не на холодних і мертвих, але на живих і дорогоцінних душах. Ви являєтесь провідниками, що ведуть стадо Христове до Неба і до винагороди, яку Спаситель обіцяв усім нам. Але, дивлячись на Вас, я бачу і тих Святителів, які були перед

Вами. Неначе бачу Митрополита Василя, Митрополита Володимира та моєго Святителя Іполіта Воробкевича, з яким я був зв'язаний молитовно, а на самім вершку я бачу Пастиреначальника, нашого Спасителя Ісуса Христа.

Ось, учителі Церкви, святі Василій Великий, Григорій Богослов і Іван Золотоустий, вони увесь світ просвітили своїм учніям. Це великі місіонарі, мудрі лікарі людських душ і сумлінь. Я стою перед тими святыми і їх множеством так, як на суді, і прошу їх питаю тих Святителів, в чому полягає єпископство? І від Ісуса Христа чую: «Служіння Єпископа є самопониження і саморозп'яття». Він не повинен чекати, щоб служити йому, а сам повинен служити іншим, бо љ «Син Чоловічеський не на те прийшов, щоб Йому служили, а щоб Самому послужити» (Мтф. 20, 28).

Єпископ є той добрий пастир, що не шукає собі спокою й не шукає для вигод, але готовий віддати своє життя за своє стадо. І чую також від святих служителів Христових інші дорогоцінні для моєї душі слова: «Єпископ є ангол Церкви». Він займає в Церкві місце Апостолів. Він є керманич, що мудро веде корабель до пристані. Він є учителем і охоронителем стада. Він отець, бо влада його народжує й відроджує силою Євангелії. Він же них Церкви, яку він любить, як Христос, що пролив за неї Свою кров. Він є будівничим і хоронителем Таїн Божих і йому дана влада других робити хоронителями й совершителями Святих Таїн.

І я тепер розумію, чому Василій Великий, що здобув безсмертну славу і вінець праведності, сказав, що катедра єпископу інший Святитель сказав: «Єпископство — вища почесті і скопа завидна, але вона небезпечна височина. Я знаю також, вища відповідальність». Все те наповнює мою душу страхом і я запитую: «Господи, куди привів мене? Покажи мені путь мою в час служіння моого, бо багато утікають від лица Твого. Пророк Йона утікав, Мойсей противився волі Твоїй, Єремія побоявся і не відповідав на Твій заклик, Павло переслідував Тебе. І я по винен, молодий і слабший зі служителів Твоїх, утікати від лица Твого. — Господи, я знаю про що просити Тебе, Ти один знаєш мою потребу, себе приношу в жертву Тобі. На Тебе вся моя надія. Споглянь на мене з Небес, укріпи мене молитвою, навчи мене терпіти і все направляти на користь».

До Вас, возлюблені Архиєреї, звертаюсь з проханням: Навчіть мене, наставте мене, заохотьте мене, грішного, і прийміть мене до себе в братство, щоб я міг гідно служити Богові і Святій Церкві.

Тяжка і терниста дорога, бо сьогодні зі всіх сторін іде на-
вала на Церкву. Прийдеться зносити все, але треба стояти не-
переможним, непохитним, тим більше, що завись, злоба буде-
тъ виявлятись проти мене, а коли мене всі покинуть, Господъ
Бог мене не пскине. Так, я знаю, що мене чекає. Я відчуваю тя-
жість цього часу. І тут заявляю перед Вами, що не зможу нести
хреста свого, коли Сам Спаситель не понесе його зі мною. З дру-
гої сторони радію, що зможу стати Єпископом нашої мучениць-
кої Української Автокефальної Православної Церкви, яку очо-
лював бл. пам. Митрополит Полікарп і бл. пам. Митрополит Ні-
канор. Наша Свята Церква вже увійшла в історію для майбут-
нього нашого покоління.

Еуду служити своєму рідному українському народові і його
рідній Українській Автокефальній Православній Церкві, де б
вона не знаходилася. І наколи маю стати учасником благодаті
Єпископа, умоліть Небесного Первосвященика, щоб очистив мене
від усякої нечистоти тіла і щоб дав мені сміливість і силу звіща-
ти і спсвняти Його Святу волю.

Я прошу молитов від Вас усіх. Моліться за мене мої любі
брати-супутники. Вас, мої дорогі брати і сестри, прошу, піддер-
жіть мене своїми гарячими й щирими молитвами, щоб Христос
дає мені сміливість і силу звіщати й сповняти Його Святу волю.
Моліться, щоб Господь дав мені ласку бути достойним сином
Матері-Церкви, котра мене виховала.

Возлюблений Первосвятителю, Митрополите нашої Святої
Православної Церкви, що мене висвячуєте, прийміть мене з лю-
бов'ю, як синя, навіть як слугу, і я буду завжди вірний Прово-
дovi Церкви.

Так мені, Господи, допоможи!

Єпископ Орест перед хіротонією

Єпископ Орест по хіротонії

ГРАМОТА

З ЛАСКИ БОЖОЇ СВЯТИЙ СОЕОР ЄПІСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Великий Архієрей, Господь Бог наш Ісус Христос, що бажає, щоби всі люди спаслися, і розуміння істини осягнули, поставив одних апостолами, інших пророками, інших благовістниками, інших пастирями й вчителями.

Його спасительним промислом

АРХИМАНДРИТ ОРЕСТ ІВАНЮК

Святым Собором Православних Архиєреїв Української Автокефальної Православної Церкви обраний,
затверджений і призначений на Єпископа
Богом береженого міста Львова й Чернівців
Вікарим в Західній Європі
та згідно з чиноположенням
Святої Апостольської Східної Церкви,
за одністю Вседючого і Всесвятого Духа,

Року Божого 1969, місяця вересня, дня двадцять восьмого,
в церкві Святого Юрія Переможця, в Дербі, в Англії,
руксположений на Єпископа Львівського й Чернівецького.

Подбай же Єпископе поставити себе перед Богом вправні
і бездоганним, правдиво навчаючи слова істини.

Потрудися добрим подвигом віри, дбай про життя вічне,
що до нього покликаний
та прирік добре визнання перед многими свідками.

Як будівничий Тайн Божих, вірний служитель Господа,
будь непорочний, подаючи по всьому приклад добрих діл.
Завжди підкресляючись словами віри і мудрою науковою
з Богонатхненого Письма, від Вселенських, пречистих
Соборів та помісних і від святих Отців,
звершай діло благовісника, святі перекази заховуй.

Нерозумних і зайвих спорів, суперечок і сварок зіпсованого
розуму ухиляйся, знаючи, що вони спричиняють сварки,
рабу ж Господа не належить сваритися, але тихим бути,
для всіх поучаочим, дбайливим, словним, щоб був сильним,
як потішити так і противних переконати. Руки скоро не
покладай ні на кого, ані не приставай до чужих гріхів,
але краще зміцнюйся у всякому доброму слові і ділі,
щоби успіх твій виявився у всьому.

Наклепу на священика не приймай, хіба лише при двох
або трьох свідках. Согрішаючим докоряй, щоб і інші страх
мали, а пильні священики, особливо що працюють словом
і науковою, нехай сподобляться подвійної чести, бо робітник
заслуговує плати своєї. У цьому всьому є служіння для
роздбудови Церкви, для удосконалення Святих, на діло
спасіння. В піднесених тобою трудах і подвигах, шукай
заповіту Господа, закон Його додержуй. Від канонів і
приписів церковних та від законів державних не ухиляйся
ні направо ні наліво, а у випадках сумнівних належить і
Тобі пристойно просити поради і науки у Митрополита
УАПЦ, котрим Ти поставлений.

Взагалі ж приречене Тобою перед Богом і Церквою при
хиротонії Твоєї клятвенну обітницю не лише згадуй,
а запиши на скрижалі серця Твого, щоби Заховувати те все
без лицемірства, не одхиляючись ні від чого,
аж до явлення Господа нашого Ісуса Христа.

На ствердження, що Ти рукоположений на Єпископа
Богом береженого міста Львова і Чернівців,
видаеться Тобі оця Грамота, руками нашими підписана і
печаткою стверджена в місті Дербі, Англія,

Року Божого 1969, місяця вересня, дня двадцять восьмого.

УКРАЇНСЬКА
АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА
ЦЕРКВА

Жовтень 1, 1969 р.

Преосвященний Орест,
Єпископ Львівський і Чернівецький,
Карльсруге, Зах. Німеччина.

Ваше Високопреосвященство,

Згідно з постановами Надзвичайного Собору Української Автокефальної Православної Церкви на Еміграції, що відбувся в днях 12-14 вересня 1969 року, Вам доручається духовне архіпастирське кормлення вірних нашої Церкви в таких країнах Зах. Європи: Австрія, Бельгія, Франція і Зах. Німеччина (Німецька Федеративна Республіка).

Місцем Вашого постійного осідку визначається місто Карльсруге в НФРеспубліці.

Молю Господа про обдаровання Вас Його ласками і щедростями, широко Вам відданій у Христі брат

† Мстислав
Архиєпископ-Митрополит

UKRAINISCHE
AUTOKEPHALE ORTHODOXE
KIRCHE
УКРАЇНСЬКА
АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА
ЦЕРКВА

Листопад 11, 1969

СВІДЧЕННЯ

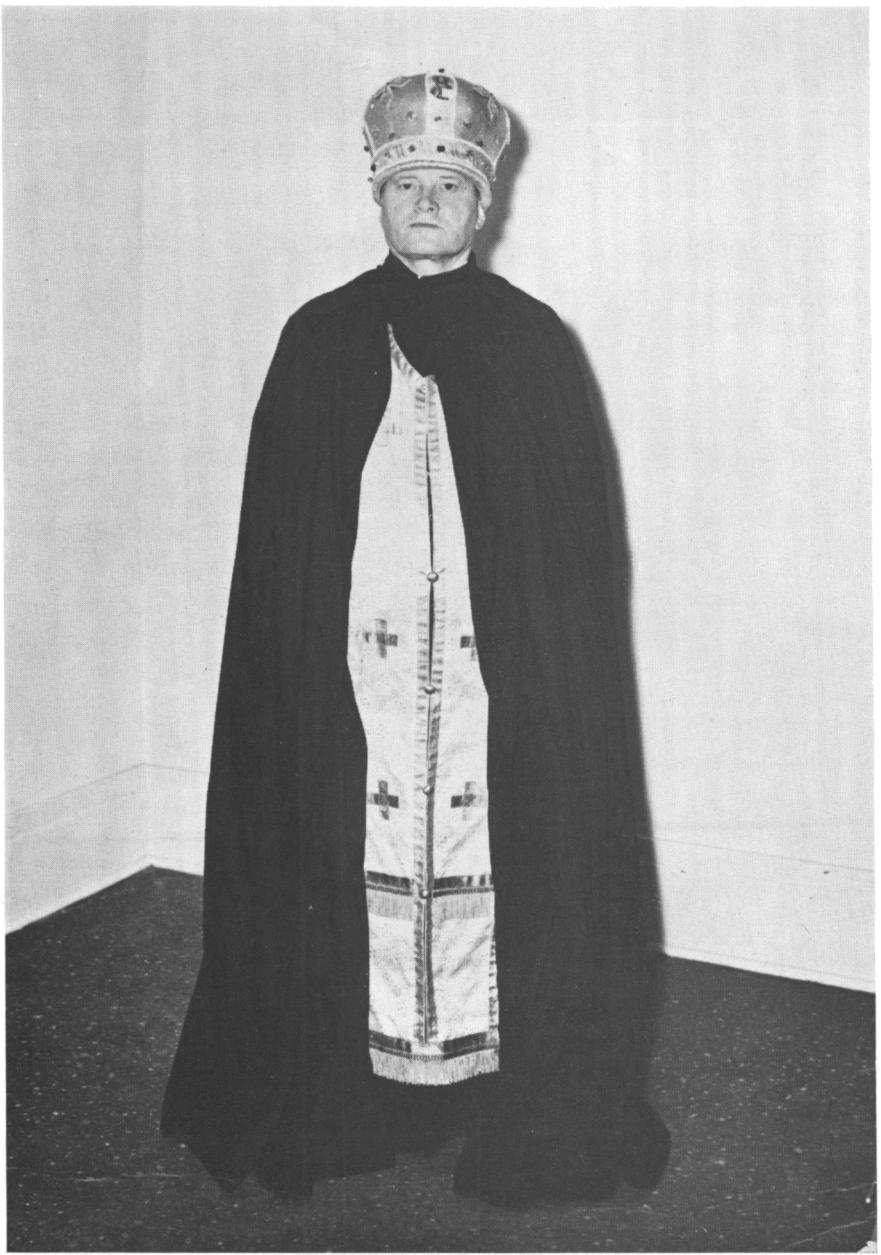
Оцим свідчу, що хіротонія ВПр. о. Архимандрита Ореста (Іванюка) в Єпископа Львівського і Чернівецького відбулася в неділю 28 вересня 1969 року Божого в церкві Св. Юрія Переможця, в місті Дербі, в Англії.

Хіротонію Преосвященого Єпископа Ореста довершили Архиєпископ Мстислав, Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви, та Архиєпископ Мельбурнський і Австралійський Дона т.

† Мстислав
Архиєпископ-Митрополит

Архимандрит Орест

Архимандрит О. Іванюк

Хіротонія архимандрита Ореста на Єпископа на Зах. Европу,
в Дербі, Англія

Висвята архимандрита Ореста на Єпископа

ПРИВІТИ ПІСЛЯ ХІРОТОНІЇ

АПОСТОЛЬСЬКА ЕКЗАРХІЯ

для

українців католиків візантійського обряду
в Німеччині

Мюнхен, дня 10 листопада 1969

До Преосвященного Владики
Кир Ореста Іванюка
Єпископа УАПЦ
в Карльсруге

Преосвящений Владико,

Прошу прийняти щиросердечний привіт та найкращі побажання з приводу Вашої хіротонії на Єпископа та з нагоди Вашого прибуття до Німеччини.

Хай Предвічний Архиерей-Господь Наш Ісус Христос благословить Вашу архиєпастирську працю для добра безсмертних душ.

З виявами глибокої пошани,
остаюсь відданий в Христі Господі

† Платон
Єпископ
Апостольський Екзарх

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА, ЗДА

Нью Йорк, 20. вересня 1969

Ваша Ексцеленці!

Високопреосвяченіший Владико!

Ми з великою радістю довідалися зі звіту з Собору Української Автокефальної Православної Церкви про заслужений вибір Вас на єпископа Української Автокефальної Православної Церкви в Європі.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА має оцим честь переслати Вашій Ексцеленції, нашому заслуженому членові і науковцеві НТШ, найщиріші вітання та побажання дальших повних успіхів у Вашій праці.

При тій нагоді просимо уділити нам Вашого архиерейського благословення та пом'януть нас у Ваших святих молитвах.

З висловами глибокої пошани

Ваш слуга у Христі Господі

Матвій Стажів
Голова

УКРАЇНСЬКА ГОЛОВНА ВІЗВОЛЬНА РАДА

Закордонне Представництво

Президія

Мюнхен, 27. 3. 1970

До Іх Преосвященства
Епископа Ореста
в Мюнхені

Ваше Преосвященство!

З нагоди урочистості інтронізації Вас на катедру Епископа УАПЦ у країнах Західної Європи — просимо прийняти наше сердечне привітання і щирі побажання для Вас у виконуванні Вашого високого Уряду. Нехай Бог дає Вам здоров'я та силу у Ваших трудах, і нехай Ваша праця для добра Церкви, українського народу і нашої еміграційної громади приносить якнайкращі успіхи.

Залишаемося з відданням і глибокою пошаною до Вас,
Преосвящений Владико.

За президію ЗП УГВР
Дарія Ребет

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc.
8 München 2, Augstenstr. 46

Мюнхен, 3 січня 1970

Іх Ексцеленції
Преосвященішому Владиці
Кир Орестові Іванюкові
К а р л ь с р у г е

Ваша Ексцеленціє,
Преосвященніший Владико!

Від імені Європейського Представництва Українського Американського Комітету дозволяємо собі скласти Вам наші найщиріші привітання з нагоди іменування Вас Єпископом нашої Української Автокефальної Православної Церкви в Німеччині. Водночас пересилаємо наші побажання з нагоди Празника Рождества Христового та Нового Року. Хай Всешиний благословить своєю ласкою Ваші почини.

Михайло Рудко
Директор

УКРАЇНСЬКА БУКОВИНСЬКА ГРОМАДА
в Нью Йорку

Нью Йорк, 28 вересня 1969

Високопреосвященному
Владиці о. Орестові Іванюкові
Епископові Української Автокефальної
Православної Церкви в Екзилію,
Карльруге, Вальдштадт, Німеччина.

Високопреосвящений Владико,
Дорогий Земляче,
Мій мілий Друже від молодечих літ,

З великою радістю і великим душевним задоволенням прияли буковинські українці вістку про вибір Тебе, 14. IX, 1969 р., на Соборі Української Автокефальної Православної Церкви, в Оттобрунн, Німеччина, епископом на Західну Європу. Зокрема членство Української Буковинської Громади в Нью Йорку — якої Ти завжди був активним членом — щиро радіє цим Твоїм заслуженим достоїнством. Але найбільше радію цим відзначенням я, особисто, бо ж це заслужене відзначення припало моєму Другові ще від наших юнацьких часів. Ми всі повні радості й вдяки Небесному Отцю, що поблагословив такою гідністю власне нашого земляка, що син Зеленої Буковини удостоївся такої гідності.

З цього приводу прошу приняти, від імені Української Буковинської Громади в Нью Йорку, а зокрема від моєї скромної особи, щиро сердечні вітання і найкращі побажання. І молимо Господа, щоб дарував Тобі віку довгого й здоров'я доброго та благословив Твій важкий труд і відповідалальні обов'язки, покладені на Тебе, щоб Твої труди в Винограднику Христовому дали обильні плоди на славу Богові й на добро нашої Святої Церкви та Українського Народу.

Віримо, що — за Божою поміччю — Ти побориш всі труднощі у виконанні цих важких і важливих обов'язків. Порукою цього є Твоя глибока віра в Бога, Твоя велика працьовитість і любов до людини, до близького. Ці Твої особисті прикмети дають нам впевненість, що Ти достойний місця, яке займив і гідно вив'яжишся з перебраних обов'язків.

Ти прийшов на світ у сім'ї побожних батьків, які передали Тобі глибоку релігійність і віру в Бога. Такого я Тебе пізнав у Державній Гімназії у Вижниці, де — хоч Ти був клясою на рік старший від мене — ми заприязнилися і наша приязнь по сьогоднішній день ніколи не меркла. Ти був завжди товариський до всіх. А зокрема я цінив Твою працьовитість і пильність до науки. Розуміється, що Твое світовідчування, велика побожність

— та й воля Твоїх добрих і побожних Батьків — спрямували Тебе на богословські студії для служіння у Винограднику Христовому. І тут, на Чернівецькому Університеті, Теологічному факультеті, Ти знайшовся «у своїх водах». З гордістю ми довідувалися, що Ти один з перших студентів-богословів, яким гордилися Твої професори.

Після закінчення богословських студій Ти справді вибрал священничий стан, і вже 45 років сієш правду Христової віри й моралі в серця української людини.

Світова воєнна хуртовина викинула нас з Рідної Землі, а Тебе діткнула ще гірше: розбила родину, забрала Твоїх дітей... Тільки глибока віра в Бога й в Його волю могла затримати рівновагу Твого духа, допомогла Тобі перенести цей удар долі. Більше разів приходилося Тобі в житті переносити важкі проби, і Ти завжди, в глибокій вірі й молитві до Бога, виходив скріплений духом, уповаючи на волю Всевишнього.

Вітаючи Тебе, Дорогий наш Владико, з висвятою в Епископи Української Автокефальної Православної Церкви, молимо Небесного Отця, щоб кріпив Тебе добром здоров'ям, благословив многоліттям, щоб Твоя праця у Винограднику Христовому давала рясні плоди на славу Богові й добро Рідній Церкві та Українському Народові.

Многих-многих літ, Владико!

За Українську Буковинську Громаду
Д-р І. М. Новосівський, Голова

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО «ЗАПОРОЖЕ» в Нью Йорку

Ч.: 261

Нью Йорк, 15 жовтня 1969 р.

До Владики
Ореста Іванюка
Єпископа УАПЦ
в Карльсруге

Ваше Високопреосвященство!

Дуже приємно було нам довідатися з преси і від знакомих про Ваше висвячення на Єпископа Української Автокефальної Православної Церкви в Німеччині.

Якщо ми не помилюємося, то Ви являєтесь вже другим буко-винцем на еміграції, що обняв це високе і відповідальнє становище в нашій Церкві. Маємо на увазі Єпископа Івана Данилюка в Австралії.

Ми уважаємо Ваше висвячення на Єпископа УАПЦ як факт великої історичної ваги для нашої вужчої Батьківщини Буковини. Ми, Бумковинці, вже давно заслуговували на свого Єпископа і вкінці мусимо радіти, що Боже Провидіння дало нам його у Вашій особі.

Наше Козацтво з великою радістю вітає Вас, Ваше Преосвященство, на цьому новому відповільному пості і бажає Вам багато здоров'я і витривалості на службі УАПЦ.

Просимо Ваших молитов для наших членів і остаемось із запорозьким привітом.

Ваші

Стефанія Жуковська
Писар

Петро Григорович
Старший

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО «ЧОРНОМОРЕ»
Філаделфія, Па., ЗДА

Філаделфія, 26 листопада 1969 р.

До
Всесвітнього Батька о. Ореста Іванюка
у Карльсруге — Німеччина

Дорогий Батьку!

Із осягненням чесного, високого, але вповні заслуженого ступеня «єпископа» в єпархії Української Православної Автокефальної Церкви, з великою гордістю вітаємо Тебе, наш дорогий Батьку, та бажаємо Тобі кріпкого здоров'я, сили та витривалості, ще довгі роки продовжувати корисну працю для Української Православної Автокефальної Церкви та Українського Народу.

За Управу:

В. Гнідий
Старший

О. Венкє
Писар

КРАЙОВА УПРАВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
в Німеччині

Мюнхен, дня 24. березня 1970

До Всесвітлішого Отця
Протопресвітера Паладія Дубицького,
Українська Автокефальна Православна Церква,
8 Мюнхен 80, Аїнгерштрассе 25

Всесвітліший Отче Паладій!

Щиро дякуємо за запрошення на святочну інtronізацію нового українського православного Єпископа, що відбудеться в неділю 29. 3. 1970 в Мюнхені.

На превеликий жаль СУМ не може організовано взяти участі в Архиерейській Службі Божій з тих причин, що в часі від 28. 3. до 30. 3. 1970 відбуваються в Штуттгарті курс СУМ-у, на який іде вся молодь СУМ понад 15 років. На спільній трапезі у Гофбройкеллер СУМ буде заступлений членом Крайової Управи, д. Богданом Шупером.

Просимо Вас ласково передати Владиці Орестові наші запевнення, що Спілка Української Молоді безмежно радіє з приводу інtronізації нового Єпископа УАПЦ та завжди і всюди буде підтримувати працю Преосвяченішого Владики Ореста, як і також православного Духовенства серед української молоді. Зокрема просимо Преосвяченішого Владику Ореста загостити до табору СУМ літом цього року, щоби на місці запізнатися з працею нашої молодечої організації.

Новоінtronізованому Єпископові Української Автокефальної Православної Церкви, Преосвяченішому Владиці Орестові, Крайова Управа СУМ засилає щиросердечні привітання з приводу іntronізації та бажає Йому обильних Божих ласк в Його праці на добро УАПЦ і українського народу та многих і благих літ!

З християнським привітом:
Слава Ісусу Христу!

Р. Дебрицький
Голова КУ СУМ

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ
Ню Джерзі

Листопада 16 дня 1969 р.

Його Преосвященству
Преосвященному Оресту
Єпископу Львівському та Черновецькому.

Ваше Преосвященство!

Ми, парафіяни Свято-Покровської парафії в Кліфтон, Нью Джерзі, в Злучених Державах Америки, від щирого серця вітаємо Вас, Преосвящений Владико, в день Вашої інtronізації, що має відбутися 14 грудня цього року.

Ми вельми вдячні за Вашу щиру опіку над нашою парафією. Всі ми безмежно радіємо, що Ви удостоїлись одержати цей найвищий сан священства і будемо завжди згадувати і молити Все-милостивого Бога, щоб обдарував Вас, Владико, кріпким здоров'ям, подав Вам мудrosti і примножив благодаті Святого Духа

ще багато років служити нашій Рідній Церкві та правдиво провідувати Слово Христової Істини!

На многій літа, Владико!

Підписи парафіян:

Протоієрей Петро Стельмах
Феодот
А. Бабич
Комар
Сергій Корнійчук
Михайло Корнійчук
Василь Гавриляк
Степкович
Ніна Дадачко
Кривицький
Степан Сорочинський
Атанасій Дзіковський
Мойсей Опарський
Ігнат Малаченко
Федір Омеляненко
Анастазія Степкович

С. Черненко
о. Михайло Коханський
Матрона фартушка
Марія Каймачніков
Іван Балига
Анна Балига
Храменко П.
Дубас Л.
Яременко Н.
Касяняненко Іван і Марія
Камінський Григорій
Орест Яворський
Орест Костюк
Макаренко Ігнат
Григор Сачок
Катерина Падалко

ВСЕЧЕСНИЙШОМУ ОТЦЕВІ ПРОТОІЄРЕЮ УАПЦ
о. ІВАНЮК

ГРАМОТА

Всечеснійший Отче!

Ми, вірні Українській Автокефальній Православній Церкві, складаємо Вам найщирішу подяку за Вашу духову опіку в тяжкий час нашого скитання в таборі Грон і бажаємо Вам щастя в Вашій праці для Українського Народу та неньки України.

Грон, 23. 7. 1948

Слідують 24 підписи.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА, ЗДА

Джерзі Ситі, 7 листопада 1969

Іх Ексцепленція
Преосвященніший Владика
Епископ Орест Іванюк
Карльсруге, Німеччина

Преосвященніший і Дорогий Владико!

Насамперед дозвольте привітати Вас від нашого Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Нью Йорку, його Управи та врешті-

ті від себе і моєї дружини з нагоди Вашої хіротонії, інtronізації та інсталяції як Львівського і Чернівецького Епископа на Европу з осідком (тимчасовим) у Карльсруге — Німеччина.

Вірте нам, Дорогий Владико, що ми, як колишні львов'яни, а з нами і всі буковинці незвичайно радіємо, що врешті маємо свого епископа в Вашій Святій Особі. Я скажу, навіть, більше — ми горді з того, що Всевишній дав нам саме Вас, як нашого Архипастыря.

З цього саме приводу я плянував умістити у «Свободі» і Вашу знимку і дещо написати про Вас, але з різних причин цього мені покищо не вдалося зробити. Поперше, знимка, що Ви її були ласково мені прислати з німецької газети разом з допискою, дуже слабенька і ніяк не можна зробити з неї репродукції до нашої преси, подруге, не маю під руками ніяких біографічних Ваших даних, щоб можна було в такій статті згадати, а третя справа така, що фактично Вас не дотичить персонально, але посередньо. Це тихі настрої між нашими православними священиками проти Митрополита Мстислава а те, що він сидить на двох тронах. Мені здається, що покищо це назовні не вибухло тому тільки, що Мстислав має за собою весь народ, і православних і католиків. Та це скоро промине і тоді преса заговорить позитивно. Я мав нагоду чути його промову на Конгресі УККА, що відбувся тут перед двома тижнями, і ті аплявзи, що він їх дістав від конгресу. Це значить, що він має таку моральну силу в народі, якої не має, поза нашим Сліпим, ніхто інший. Проф. Полонська в своїм листі до мене з 1 жовтня ц. р. пише, що вона брала участь в Соборі Православної Церкви в Мюнхені і віднайшла в особі Митрополита Мстислава правдивого провідника церкви і народу. Сам Собор зробив на неї таке велике враження, що їй здавалося, що вона не на чужині, а в Києві.

Очевидно, про Вас вона нічого не згадує покищо. Я написав їй, що в католицькій церкві кожний нововисвячений епископ дістає титул: доктор теології, або в скороченні: D.D. тобто *Dicitur Doctor*. Відповіді від неї я ще не маю, але сподіюся, що тепер ситуація зміниться також на прихильно. Буду робити все, що тільки зможу.

Прошу тільки вибачити мені так довгу мовчанку. Причина така, що я передав був Вашого листа і вирізку з газети одному з редакторів «Свободи», разом із ковертою та адресою, а той десь заподів листа і щойно сьогодні мені його повернув. Тому щойно сьогодні маю змогу подякувати Вам, Ваше Преосвященство, за Вашу ласкаву пам'ять про мене і Ваші благословенства для мене і моїх. Крім того я останньо дуже хворів на уха і трохи стравив слуху. Тепер поволі приходжу до здоров'я.

Як тільки дістану відомості з УВУ, тоді дам Вам негайно знати. Покищо прошу Вас, наш Владико, давайте про себе якнай-

більше знати. Прошу переслати мені дещо більше відомостей про себе, як я довідався з німецької преси, та різні знимки, тобто із Вашої істронізації та інсталяції, як також звичайні знимки: при Службі Божій, при інших нагодах, і при Вашій щоденній праці, як ординарій, очевидно, якщо такі знимки Ви маєте. Якщо ні, тоді прошу собі зробити і один примірник, тобто завжди одну таку знимку прошу переслати мені, а я її десь вміщу в наших газетах чи інших публікаціях. До цього в мене повна кваліфікація, бо я львов'янин, а Ви, Ваше Преосвященство, львівський єпископ, отже мій Архипастир.

Ще раз дякую Вам за Вашого милого листа і ласкаві благословенства.

Очікуючи від Вас ласкавої відповіді, я поручаюся Вашим Архипастирським молитвам та Вашому дружньому до мене відношенню на майбутнє,

Ваш

Стецюк

Ivan E. ZUKOVSKYJ

Architect

35 Montgomery St.

New York

Ню Йорк, дня 10 жовтня 1969 р.

Преосвященному Єпископові
Орестові Іванюкові
75 Karlsruhe-Waldstadt
Schneidemühler Strasse 12 i

Дорогий Наш Владико!

Дізnavшись про Ваше висвячення на Єпископа, вся наша буковинська громада в ЗДА взяла цю вістку з задоволенням і радістю, що наша Буковина ще таки має своє признання серед українців. Це ж вже другий Єпископ-буковинець в Німеччині; католицький Владика Корниляк і Ви, Владико.

Передусім ЦОБУ, якого Ви були довголітнім членом, має со бі за честь висловити Вам, Владико, свої найциріші побажання ще багато років у здоров'ї та задоволенні в праці для нашої Української Православної Церкви та для нашої обездоленої України, а зокрема для нашої вужчої батьківщини — Буковини.

Надіючись, що Вам, Владико, Всевишній Бог допоможе осягнути Ваші вимріяні цілі. ЦОБУ, а не менше й я, як його голова, шлемо Вам наші щиросердечні побажання й привіт та остаемо з окремою до Вас пошаною.

За Центральне Об'єднання Українців Буковинців .

Іван Є. Жуковський

Sts. Peter & Paul Ukrainian Orthodox Church
813 Hamilton St. — Utica, New York 13502

8-го грудня 1969 р.

Його Високопреосвященству
Високопреосвяченішому Владиці Оресту
Катедра Мюнхен, Німеччина.

Ваше Високопреосвященство,
Високопреосвяченіший Владико!

З радістю довідавшись про те, що Боже Провидіння, яке керує нашою Святою Православною Українською Церквою і нашим Народом, зволило нас всіх Православних Українців поза межами Рідного Краю і там далеко на Батьківщині діждатись цього великого дня радості і втіхи, вітати Вас, Ваше Високопреосвященство з приводу прийняття Єпископської Хіротонії з рук нашої Церковної Іерархії.

Цей день є історичною датою в нашім народі, бо ми діждалисъ ще одного Достойного працівника в Проводі нашої Церкви у Ваших Особі. З прийняттям найвищого Церковного Сану Ви, Владико, взяли на себе ще більші обов'язки перед Господом Богом Його Святою Церквою та Народом. Ті обов'язки для нашого духовництва є дуже важкі і відповідальні, а тим більше для нашої Вищої Іерархії, до котрої Сам Христос сподобив Вас покликати.

«Тому стережіть себе і усе стадо, в якому наставив вас Дух Святий єпископами, щоб пасти церкву Божу, що її своєю кров'ю придбав Він». (Діян. 20, 28). Подібно згадує Св. Ап. Петро: «Пасіть стадо Боже, що в вас, не по неволі, ані для поганої користі, але з доброго серця; не пануйте над народом, але будьте взором для стада. А коли Архипастир появиться, то ви одержите невияучий вінок слави». (1 Петр. 5, 2, 3, 4, с).

Радію, що маю можливість вітати Ваше Високопреосвященство в цій великій історичній події нашої Церкви і радію, що заміри та мрії сповнилися. Молитму Господа Бога, щоб Він благословив Вас добрим здоров'ям та в Своїй милості дозволив Вам довгі роки нести ці великі і відповідальні Архипастирські обов'язки в Проводі нашої Святої Церкви, Господу Богу на славу та добро нашему Народові.

На многі літа, Владико!

З любов'ю у Христі Ісусі,

о. Володимир Мельник з родиною

Oberpriester
Anatol DUBLANSKYJ
Landshut/Bay.
Schönstraße 156

Ляндсгут, 1 жовтня 1969

До
Його Преосвященства,
Преосвященнішого Владики Ореста,
Карльсруе.

Ваше Преосвященство, Преосвященніший Владико!

Сьогодні одержав я вістку з Карльсруе, що Господь Бог сподобив Вас щасливо прибути до Німеччини, як Єпископові нашої Святої Української Автокефальної Православної Церкви.

Сердечно вітаю Вас, Ваше Преосвященство, з хіротонією Вас на Єпископа й прошу Ваших Архипастирських молитов за мене. З своєї сторони буду молити Милосердного Господа, щоб Він послав Вам сил і здоров'я в спокої, без напasti, в пошані довгочасно у нашій Святій Церкві правдиво навчати слова Божої Істини.

Як Вам напевно відомо, я редактую від самих початків існування наш церковний журнал «Рідна Церква». Чи число, що має вийти в цьому місяці, має бути присвячене виключно Соборові. Проте в ньому я хотів би подати хоч коротко про Вашу хіротонію й прибуття до Німеччини. Тому просив би Вас не відмовити надіслати мені цими днями відомості про хіротонію Вас.

Ширшу Вашу біографію, разом зі знимкою як Єпископа, а також зміст або її цілість Вашого слова при нареченні, доведеться подати вже в наступному числі, що вийде в грудні, бо тепер в цьому числі не вийде все. Тоді також буде подана знимка Владики Митрополита Мстислава й його біографія.

Ще раз сердечно вітаю Ваше Преосвященство й прошу Ваших Архипастирських молитов за мене.

Прислушний слуга Вашого Преосвященства

Прот. А. Дублянський

Б. З.. 17. 10. 1969

Ваше Преосвященство!

Позвольте мені насамперед висловити наші гратулляції з приходу Вашого висвячення, — наші поздоровлення і нашу утіху, що й наша людина з Буковини поставлена на так важнім та високім п'едесталі.

Дякуємо сердечно за Ваше письмо, благословення та Ваші вітання для нас, малої горстки буковинців. Ми тішимися Вашим

наміром нас відвідати, однак не бачимо можливості витримання Богослуження в одній із тутешніх церков.

Положення не те, що в 1945/46 року; на цю тему треба б Вас поінформувати, як також взагалі про обставини теперішності. Ви зажилися в обставинами в Америці, котрі абсолютно відмінні від наших. Я пропоную Вам деякий час приглянутися тутешності, переговорити з людьми, вглубитися, а аж потім починати з розбудовою, чи радше перебудовою на терені церкви. Неприятелів чимало й кожний за скорий крок міг би мати негарні наслідки.

Люди наші відчужилися, організації нема, хору взагалі нема. Відправлення Богослуження можливе тільки в церковці на Зенне, в отця Остапчука. Може й в Білефельді самім, але взагалі це мусить бути солідно підготовлено, а на це треба часу.

Можливо так само й в Оснабрюку чи може й в Ганновері. Там є маленькі «хорики». В першій мірі треба, щоб Ваша канцелярія в Карльсруге переписалася й зв'язалася з тими центрами. Треба підготовити серйозно, щоб не було недомагань. По цих величавих прийомах для кардинала Сліпого, не можемо собі позволити на «недомагання».

Пропоную Вам Службу Божу в о. Остапчука на Зенне, — тут у Бад Зальцфлені це не можливе. Усіх причин не можу тут навести, — про це все треба б розговоритися. І треба мати часу. Наш Александр перевантажений тепер працею; він ліквідує один зі своїх двох склепів. Не має тепер абсолютно часу. Я знов підготовлю в рамках «Товариства німців з Буковини» засідання й сходини. Задля проб і т. д. не стало б і мені тепер часу. В залузі друксорта. Отже в скороченні.

Як маєте час і охоту, прошу нас відвідати. Я пропоную але пересунути Ваш намір на пізніше. Тепер можливо це тільки приватно.

З подякою, щирим привітом та особливою пошаною

Ваші

Богдан Федорович і Кружок

Prêtre Pierre POPIEL.
63, Av. Lacassagne
69 — LYON — 3

Ліон, 31го грудня 1969

До Преосвященнішого Владики ОРЕСТА
Єпископа У.А.П.Церкви на зах. Європу
Карльсруе

Преосвяченіший і дорогий ВЛАДИКО!

Прошу прийняти мої щирі синівські привітання й поздоровлення з приводу Вашої висвяти в Єпископи нашої Святої У.А.П. Церкви та призначення на Європу.

Під час Надзвичайного Освяченого СОБОРУ нашої Церкви в місяці вересні цього року, я приймав участь в голосуванню за Вашу кандидатуру, виставлену нашим незрівняним Владикою МСТИСЛАВОМ. Вислід голосування: — одноголосно.

Коли Владика МСТИСЛАВ виставив Вашу кандидатуру в Єпископи — всім було зрозуміло, що будь кого Владика МСТИСЛАВ не виставив. Тепер, ознайомившись з Вашою біографією зі сторінок укр. преси, бачу, що іншого подібного кандидата в Європі не було й немає.

Отже щиро бажаю Вам, дорогий Владико, найкращого здоров'я і багатьох літ на славу нашої Святої Церкви та на користь нашого НАРОДУ.

Маю надію в недалекому майбутньому представитись Вам особисто й одержати Ваше Архипастирське благословення.

З правдивою пошаною і з любов'ю у Христі

Свящ. Петро Попель
з дружиною

19. жовтня, 1969

Ваша Ексцептенціє,
Високопреподобний Владико!

З газет ми довідалися з великою приемністю про те, що Собор Української Автокефальної Православної Церкви, відбутий недавно в Німеччині, вибрав Вас Єпископом УАПЦеркви для обслуги наших вірних в Європі. Ми дуже радімо і гордимося цим Вашим досягненням, на яке Ви, Владико, собі повністю заслуговуєте. З цього приводу ввічливо просимо Вас прийняти від нас наші щиросердечні гратеганці і побажання Вам щасливо і з успіхом виконувати Ваші пастирські обов'язки на МНОГАЯ ЛІТ для добра української Церкви і українського народу. Нехай Всешигній помагає Вам у Ваших завданнях і нехай має Вас у Своїй ласкавій опіці.

Радімо, що ми, Буковинці, вже маємо двох Владик Буковинців у Німеччині, то є Вас і Владику Корниляка.

Вітаємо Вас, Владико, і ще раз бажаємо Вам успіхів у Вашій важкій праці.

З повною пошаною до Вас, Ваші краяни

Проф. д-р Юрій Мачук з Дружиною

ЄПІСКОП, ЙОГО САН І ВЛАДА У ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ

Православна Церква навчає про Єпископа

Єпископський сан установив Сам Спаситель, Господь наш Ісус Христос. Його апостоли були саме першими єпископами. Святі Апостоли через положення своїх святих рук, встановлювали інших Єпископів. Вони ставили їх часом на своє місце, а часом призначували, як своїх помічників. (Дії ап. 13: 1Є3). Церква Христова відразу поширювалася, християнство розвивалося. Нераз самі Святі Апостоли не мали змоги всюди управляти Святою Церквою, і через це вони наставляли всюди, де була потреба, на церковну працю своїх заступників, які спочатку стали називатися Єпископами.

Ми, православні християни визнаємо догму про Апостольську Церкву. Цю догму ісповідуємо в Символі нашої Віри: «Вірую во Єдину, Святую, Вселенську й Апостольську Церкву.» Отже, наша Св. Апостольська Церква на доручення свого Учителя, Господа нашого Ісуса Христа основана, та поширенна Апостолами. (Гляди Дії Апостольські). Вони, Апостоли наставили своїх заступників, у яких вони живуть і житимуть вічно, безпереривно, переємственно через положення рук, із візванням Святого Духа. Святе Церковне передання завжди називає Єпископів заступниками Святих Апоатолів, або й Самого Господа Ісуса Христа.

Дійсно: Святі Апостоли були безпосередніми наслідниками Самого Спасителя Ісуса Христа в своїй Єпископській діяльності, а особливо у своїх Богослужбах, Літургіях, і це передали вони безпосередньо через положення своїх рук своїм заступникам. Тому Єпископ у Церкві за Богослужбами не тільки заступає Апостола, але й є знаменом, символом присутності Самого Ісуса Христа. Через те Єпископові належить у Церкві під час Богослужіння найбільша пошана й честь, бо в його ссобі шануємо не так людину, як заступника Самого Господа Ісуса Христа. В цьому величність і глибина Господньої сили нашої Св. Церкви, в цьому її вічність існування. У нас у Церкві постійно є не тільки Господня наука, але й Він, Сам Христос, постійно перебуває з нами, бо видимою ознакою цього є присутність у Церкві Єпископа. Так стверджує: «У Службах Божих Єпископ зображує Христа Спа-

вірять усі православні християни (також католики). Це дуже важна основа, частина нашої Віри, а хто в це не вірить, той не православний. Сам Апостол Павло виразно про це нас повчає: «Ми послуговуємося замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа примиритись з Богом!» 2 Кор. 5:20). Катехизм православної Церкви, що його видав Архиєпископ Михаїл з благословення Священного Собору УАПЦ, на сторінці 79-ій сителя, і тому йому треба віддавати найвищу пошану!» Коли під час Св. Літургії читається Євангелія, — всі священики стоять і слухають Євангелії із ненакритою головою, а тільки один Єпископ, у заступництві Самого Господа Христа Спасителя проповідує Св. Євангелію. Учень Апостола Івана Богослова Св. Ігнатій Богоносиць († 108 р.) навчав, що Єпископ заступає в Церкві Самого Христа Спасителя. А Св. Ігнатій цю науку передав за словами свого вчителя, який її чув під час навчань Самого Спасителя. Також і Св. Кипріян з Картахіни († 258 р.) навчав, що Єпископ це основа Христової Церкви, тому той, хто не є в еднанні з Єпископом, цей стоїть поза Церквою. Слово «Єпископ» є грецького походження — «Епіскопос». Значення цього слова розвивалося у перших віках християнства. Пізніше Апостольські Правила та перші Вселенські Собори це слово закріпили. Слово Єпископ походить від грецького дієслова «επίσκοπος» — ливлюся на що, ливлюся за ним, наглядаю, розглядаю, відвідую. Тому перше значення слова «Єпископ» було: наглядач, інспектор. У такому значенні вжито слово «Єпископ» (Дії 20:28) в промові Апостола Павла в Мілеті: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив Єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку Він власною кров'ю відкупив!» Слово Єпископ знаходимо чотири рази в Новому Завіті (гляди Дії 20:28, Філип'яни 1:1, 1 Тимоф. 3:2 і в Тита 1:7). Єпископ, це був старший в Церкві, який встановлював або рукоположив священиків і дияконів. Він також керував усію своєю Церквою.

У першім столітті християнства церковним наглядачем міг бути й пресвітер (Дії 20:28), але він мав обмежену владу. Вже у 1-их і 2-их століттях було в Церкві встановлено, що Єпископ — це така духовна особа, яка має найвище свячення, цебто найвищу Божу Благодать. У православній Церкві є три ступені свячення: диякон, священик і єпископ. І вони, всі три глибоко різняться своєю Благодатністю. Диякон тільки допомагає священикові та Єпископові при Богослужбах та церковних Таїнствах, а сам їх виконувати ніколи не може, бо грецьке слого діяконос означає прислужник. Священик може й сам відправляти Літургію й таїнства, але не всі і жадна висекачувальна Благодать йому не даетсяя. Єпископ має всю повноту духовної влади, і тільки він рукополагає, цебто висвячує дияконів і священиків, тільки

Єпископ освячує Антемінси, святе Миро й інші речі. Хто цього не визнає, той не православний. Єпископський сан основно відрізняється від священішого сану, бо різниця між ними є дуже велика (істотна). Жоден священик не може відправляти Богослуження інакше, як тільки з волі свого Єпископа, бо інакше Спаситель під час його служби є відсутній, і сама така Богослужба буде не на спасіння, а на суд і на осудження. Наша Церква с Апостольською, і тому в часі відправи Богослужби мусить бути Єпископ, або з його волі священик, щоб вони стали вірним на спасіння.

Коли священик цього не дотримує, й закладає собі Церкву й відправляє Богослуження самовільно, не поблагословлений на це своїм єпископом, його Служби неспасенні, неважні, а сам він підпадає найвищій карі (Ап. 31), і може бути позбавлений свого сану (Карт 10:11). Священик може заложити Церкву тільки про якомусь єпископові, з його благословення.

Єпископа можуть висвятити тільки єпископи, а не священики, бо вони не можуть передати іншому тієї благодаті, якої і сами не мають. І це в православній Церкві стало догматом і ввійшло до Символа Віри: «Вірую во Єдину, Святую, Вселенськую й Апостольською Церкву». Тут Апостольською Церкву, треба розуміти так, що нею керують Апостоли, цебто їхні заступники — єпископи, що постали й походять від Апостолів, через Апостольське рукоі положення (висвята).

Це велика Благодать у Христовій Церкві: її Єпископи непереривно походять від самого Ісуса Христа й Спасителя і Його Апостолів спадкоємно покоління від покоління, тому і Церква наша називається Апостольською. А коли б єпископа висвятив хто інший, наприклад, священики, то тим самим обірвалася б Апостольська непереривність, і Церква перестала б бути Апостольською, цебто перестала б бути Церквою. Отже висвячення єпископа тільки єпископами, це не порушний догмат в нашій Церкві. Гріх цього догмату, — це гріх проти Святого Духа, це гріх проти Таїнства Свячення, цебто гріх непрошенний. Ще із Апостольських часів повстало Таїнство Свячення, закріплене Церковним Переданням, а воно вимагало, щоб єпископа святили тільки самі єпископи. А хто б це робив інакше, той порушував би догмат про Таїнство Свячення. А хто це свідомо робить, той не православний та нехристиянин.

А скільки потрібно Єпископів, щоб висвятити Єпископа? Це вирішують лише Святі Канони. Це перше Апостольське правило, цебто на самому початку їх стоїть: Єпископа нехай поставлять 2 або 3 Єпископи. Це було ще із початку християнства. А 4-те правило Першого Вселенського Собору 325-го року висловило ще й ширше побажання: «Найкраще Єпископа поставляти всім Єпископам області».

Епископ Орест

Я це ми бачимо ясно, що й Святі Канони дуже докладно вимагають, щоб Єпископа висвячували тільки самі Єпископи. і треба добре затяжити, що висвячення в Єпископи здійснюють тільки Єпископи, це догма нашої Віри, а не Канон, бо канони тільки встановлюють кількість Єпископів, потрібних для довершення висвячення (хіротонії). Тому висвячення Єпископа священиками, це ламання догми, не тільки Канона. В православній Церкві з давніх часів зберігся звичай, що ще перед хіротонією (висвяченням) Єпископа довершується його перше вселюдне наречення у цей сан, тобто подається до відома оголошення, що така особа, та в такому то часі буде висвячена на Єпископа. Під час такого оголошення звичайно є всі Єпископи, або бодай 2—3, кандидат і народ. Кандидат на Єпископа публічно присягає, що, будучи Єпископом, буде пильно виконувати всі догми і канони Православної Вселенської Віри. Звичайно, цей акт переводиться в Соборі, в якому нововисвячений Єпископ буде служити. З уваги на те, що Єпископ завжди мусить бути обраний, тому під час наречення народові дозволено внести спротив проти особи-кандидата, коли його вважається за негідного виконувати гідності Єпископа. В давні часи, за церковною стародавньою традицією, Єпископ міг бути одруженим, або і обов'язково мусів бути одруженим (І Тимофія 3:2, Апост. Пр. 5). Щойно 6-ий Вселенський Собор 680 року схвалив своїм 12-им правилом, що Єпископом може бути тільки неодружений кандидат. Від того часу цього канона ніколи ніхто не ламає. Тому то прийнявся звичай у Православній Церкві, що Єпископом може бути тільки монах, і обов'язково змінює своє світське імення на інше, задержуючи тільки початкову буку; буває й таке, що Єпископ задержує своє ім'я. Від найдавніших часів Єпископом був тільки обраний. Кандидата на Єпископа вибирал Собор Єпископів і народ, і цей звичай був збережений увесь час в Україні. Необраний народом Єпископ не міг прибути до народу. Пізніше Москва скасувала цей наш багатовічний порядок. Благодать Єпископа повна, бо він її одержує від самого Христа Спасителя через положення рук Апостольських заступників. Ця Єпископська Благодать діє від нього в усій Церкві на духовенство й на вірних. І тільки єдиний Єпископ є джерелом Благодаті, яка все освячує, бо Єпископ згідно з науковою Ігнатія Богомольця є заступником Христа в Церкві. Хто відкидає Єпископа, хто не визнає найвищої Благодаті його сану, той виганяє Христа Спасителя з Церкви. Взагалі треба підкреслити, — такий не є православним християнином. Через це й Церква без Єпископа не є Церквою, бо сам священик заложити церкву не може й на це немає жодного права. Всі Єпископи мають одну Благодать, усі вони рівні, бо рівними були між собою Апостоли, проте вони різняться між собою засягом своєї церковної влади.

Звичайний керівник малої Єпархії, дієцезії, це Єпископ. Старший Єпископ або управляючий більшою церковною областю, — це Архиєпископ, а його помічник-вікарій, це Єпископ-вікарій. Єпископ, який управляє Церквою окремої країни, це Митрополит. Іноді в православній Церкві є також почесний Митрополит; цей сам одержує один із Архиєпископів тільки почесно-титулярно, за особливо велики заслуги для Церкви.

Перший Єпископ незалежної держави й незалежної Церкви, це Патріярх. У давнині було тільки п'ять Патріярхів: патріярх із Риму здався Папа, а тепер папа-Отець; патріярх Константинопольський; патріярх Александрийський, патріярх Антіохійський і патріярх Єрусалимський. У такому порядку встановив цих патріярхів 6-ий Вселенський Собор, 36-им правилом, із заміткою: «Щоб Престол Константинопольський мав рівні права з престолом давнього Риму». Чотири патріярхи звуться Східними. Пізніше постали ще інші Патріярхати: Московський в 1589 р., патріярхат Болгарський, Сербський, Румунський і інші. Вони всі мають однакову Благодать і однакову владу, з тим, що Вселенські Собори 2, 3, 4, 6, 28, 36 встановили, щоб по честі був першим Римський Престол, а другим Константинопольський. Коли Римський Патріярх 1054 р. відокремився від згаданих чотирьох інших патріярхатів, тоді першенство почести в Православній Вселенській Церкві залишилася при Царгородському Патріярхові.

Єпископ має, окрім священичого, ще й особливі облачення: саккос, омофор, мітра й палагія, яких одягати священикові недозволено. По правді, від недавна нагороджувано священиків за особливі заслуги для Церкви мітрою й набедренником. Також тільки Єпископові прислуговує право благословити народ дикіріем і трикірієм (дво- і три-свічником) та тільки Єпископ носить жезл, як символ його особливої влади в Церкві.

Священик благословить народ одною рукою; Єпископ благословить народ обома руками, що є ознакою повноти його Благодаті. Єпископ одягає також мантію, коли не відправляє Богослужень, на підкреслення його високого духовного сану. В буденному житті Єпископ одягає підрясника, рясу і чорного клобука без хреста, а за заслуги може бути нагороджений хрестом на клобуку.

Митрополит носить білого клобука, як ознаку, якою закликає і пригадує вірним, щоб вони провадили найчесніше життя. Св. Літургію служить Єпископ без вервиці, а всі інші відправи з вервицею, яка є ознакою монашого стану. Митрополит цілої країни носить на мітрі хреста, а на грудях має дві панагії (це відзначення примінено в недавному часі).

Під час звернення вірних до Єпископа вживається звороту «Преосвящений Владико! Теж саме звернення прислуговує та-

кож Архиєпископові і Митрополитові. Дещо пізніше почали ти-тулувати Архиєпископа і Митрополита «Високопреосвященні-шим». Автокефальний Митрополит цілої країни має титул Бла-женний. Патріярха, від найдавніших часів титулується «Святі-ший (Макаріотатаос). Звичайно, всіх Єпископів називають Вла-диками, а священиків — отцями; цим наголошується Єпископську владу.

У кожній Церкві є т. зв. «горне місце», або «горний престол». Закріпилась віра, що на цьому «горному місці» pontійно й неви-димо сидить Сам Господь Спаситель, — наш Пастироначальник. На «горному престолі» священикові не дозволено сідати. Свя-щеник під час читання Апостола сідає на стільці ліворуч. Сидіти або стояти на «горному престолі» має право тільки Єпископ, що символізує його високе становище в Церкві під час Богослужен-ня. Кожна церква мусить мати «горний престол», що є канонічно встановлено, без нього дана церква не була б повною.

Із вищесказаного висновок, що без Єпископа жодна Церква не може існувати, як не може існувати без Ісуса Христа. Істота єпископського сана завершує Церкву на землі. Якщо дім не може бути без завершення-даху, так само Церква не може бути без Єпископа. Коли задумано будувати нову Церкву, вона мусить бути передусім Христовою Церквою, тому вона мусить мати свого Єпископа. Коли ж ця передумова не є додержана, священик під-лягає великій карі за сваволю і святотацтво (31 АП. Правило, Карт. 10, 11. Ганбра 6.). Коли Єпископ умре або перейде до іншої Єпархії, така Церква зветься вдовою або сиротою, тому обов'яз-ком такої Церкви старатися, щоб якнайскоріше одержати нового Єпископа. З уваги на це, що повнота церковного життя тісно по-в'язана тільки з Єпископом, тому без нього немає повного цер-ковного життя.

Є п и с к о п с ъ к а в л а д а

Єпископська влада розвивалася уже від перших віків христи-янства і завжди основувалася на Святому Письмі, на Св. Кано-нах та на Церковному Переданні.

Влада кожного Єпископа широка й велика. Подібно, як батько в родині має повноту влади, також Єпископ посідає повну владу у своїй духовній родині, в Церковній Єпархії. Про це свідчить св. Євангелія Івана (20, 21:23), що Ісус Христос найперше після в окресіння з'явився своїм учням і до них промовив: «Спокій Вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас!» Сказавши це, Він дихнув на них і знову мовив їм: «Прийміть Духа Святого! Кому ви гріхи простите, то простяться їм, а кому Ви задержите, то за-

держаться!» Цею Своєю заповіддю Христос Спаситель надав своїм заступникам Апостолам-Єпископам усю повноту церковної влади. Більше того, Христос ще й ясніше мовив: «Хто слухає вас — Мене слухає, хто ж погорджує вами — погорджує Мною, погорджує Тим, що послав Він Мене!» (Лука 10:16). Хто цього не визнає за Єпископами, той не слухає Христа Нашого Спасителя. Єпископи в Україні, як про це підтверджують стародавні Літописи та інші старинні пам'ятки, завжди мали свою повноту церковної влади. Вони нікому своєї влади не передавали, бо ця влада була обмежена й закріплена в них тільки вказівками Св. Канонів. Обмежувати Єпископську владу, це звичай прийнятий протестантами, росіянами й сектантами. Звичайно влада Єпископа охоплює тільки йому підпорядковану Єпархію, а поза нею, його влада є обмежена. (Всел. Собор 3. 8:4 20 і інші). Дозволено також кожному Єпископові дораджувати своєму братові, коли той публічно виступає проти Христа і проти християнства, або наявно ламає Св. Канони. »Мф. 18:15-17). Апостольське 81 правило наказує, що Єпископ обов'язаний завжди залишатися при церковних ділах і в цьому йому надається уся повнота церковної влади. Це стверджує і 39 правило: «Єпископові повірені люди Господні, і він дасть відповідь за іхні душі». Цим також підтверджується уся повнота влади Єпископа, за яку він поносить відповідальність найперше і особливо перед Богом.

Влада Єпископа велика. З нею пов'язана також велика його відповідальність, як це відмічує Послання 3-те Вселенського Собору. Єпископ «обов'язаний все належно розглядати з найбільшою докладністю, що йому треба робити». А з причини надмірної недіяльності, Єпископ може бути звільнений із своїх обов'язків. Коли Єпископ провиниться, — його може судити тільки Собор Єпископів (Апост 74). Навіть Патріярх не може судити без Собору Єпископів (Кирил. I.). Коли ж Собор не є одноголосний у своїх рішеннях, тоді звичайно просять Єпископів іншої Церкви і разом із ними судять підсудного Єпископа (Антіох. 14). Протягом багатьох віків закріплювалася уся Єпископська влада на основі Св. Письма, Св. Канонів і Церковного Передання. Єпископську владу поділено на наступні чотири частини: 1. влада навчальна, 2. влада священича, 3. законодавча і 4. адміністраційна. Найважнішою є Єпископська вчительська або навчальна влада. Цей Єпископський обов'язок є найперший й найголовніший. «Єпископи зобов'язані, — наказує 19-те правило 6-го Вселенського Собору й 58 Ап. Правило — по всі дні, а особливо в неділі, навчати ввесій клири та народ благочестя». Про ці вимоги навчання від Єпископа згадує Апостол Павло в 1-му листі до Тимофея. «Єпископ має бути здібний навчати» (3:2), він має бути ціломудрений (3-2, Тит 1:8) тобто муж цілого, повного розуму.

Ці вимоги супроти Єпископа це сильніше наголошенні в листі Апост. Павла й до Тита. Тому Єпископом може бути особа, яка придержується вірного слова, згідно з науковою Св. Письма, щоб таким чином закріпив силу й навчав у правдивій науці і переконував противників. (1:9). Отже з повищого наглядне, що найважливішим обов'язком Єпископа є навчати. Тому в Україні закріпився звичай, що на Єпископа вибирали тільки високоосвічену, широко відому з її наукової діяльності людину. В зв'язку цим наш глибоко освічений Єпископат поклав тверді основи під нашу християнську культуру, створив багату літературу й інші духові, ніколи незнищимі вартості. А завжди треба мати на увазі, що Церква є найпершим творцем культури народу. Єпископ без вищої освіти не спроможний виконувати своїх обов'язків. Єпископ передусім навчає у своєму катедральному Соборі, а далі в міру можливості також по інших церквах своєї Єпархії.

Йому одному надана навчальна влада, яку він часом, або на довший час відступає та уповноважує своїх священиків, а тому мусить Єпископ наглядати за їхнім навчанням. Йому одному належить право навчання релігії по всіх школах своеї Єпархії». Це право Єпископ доручає своїм священикам, та видає їм писаний дозвіл, так звану канонічну місію. Навчати в церкві, або у школі без дозволу Єпископа, сам священик права не має. Єпископ мусить багато працювати над собою, багато навчитися, щоб голосити слово Істини, особливо зі своєї Катедви. Але Єпископ людина, і може помилитися. Щоб цього не сталося, що 6-ий Вселенський Собор наказав (6: 19), щоб Єпископ тримався Святого Письма і не переступав уже встановлених меж і передань Богоносних Отців, цебто тримався науки Отців Церкви. А коли Єпископ буде досліджувати Слово Писання, то нехай вияснює його не інакше, як то виклали світила й учителі Всеценської Церкви у своїх творах, щоб часом, при недостачі розуміння, не відхилився від належного. Православна Церква завжди своїх вірних заохочувала читати св. письмо і жадної заборони в цьому не наложувала. Але правильне розуміння св. Письма, дуже трудне, не кожен належно розуміє і Свята Церква завжди покладала й покладає вияснення Св. Письма на Єпископів, це їх обов'язок і це їх право. Так само вияснення Св. Канонів, це є право Єпископське. Є дуже трудні випадки їх вияснення й вирішення передано тільки Єпископам. Коли Єпископ належно виконує це своє завдання, учительство, то його Єпархія, Духовенство і вірні зростають, — дають добрі плоди і набувають собі авторитету й чести. І навпаки, коли Єпископ занедбує цей свій обов'язок, то його Єпархія розкладається й тратить церковний авторитет. Своєю доброю науковою Єпископ збуджує всіх і духовенство й мирян до зразкового чеснотного життя.

Священича влада Єпископа в Церкві так само велика, він зобов'язаний організувати правильну відправу Богослужб по всій своїй Єпархії, за що він єдиний відповідає. Єпископ довіряє свою владу своїм клерикам, і призначає їх по всіх Церквах своєї Єпархії, за це він єдиний відповідальний. Священики правлять Богослуження в його імені, і згадують свого Єпископа прилюдно на своїх молитвах.

У нас на батьківщині до 18-го віку, був звичай, що священики по парафіях згадували тільки свого Преосвящења Єпископа, а Митрополита згадував тільки Єпископ. Правити Богослужби без Єпископського доручення не мав права. Кожний Єпископчуває над правильним «уставним» відправленням Служб Божих, вінчуває і над тим, щоб вони нігде ніколи не переривалися. Таїнство Священства, великий та глибокий догмат нашої Віри, виконує тільки один Єпископ, а ніколи священик. Тільки один Єпископ висвячує священиків і дияконів. Разом з іншими Єпископами він єдиний має право висвячувати нових Єпископів, а священики такого права ніколи не мали й не мають. Зламання цього, це зломання святого догмату нашої Віри, цебто гріх проти Святого Духа.

Також тільки Єпископ освячує антимінси та Святе Миро (Ант. 9, Карф. 6), без яких Церква не може існувати. Лише тільки Єпископ може сідати на Горному Престолі, а Престол цей обов'язково бути в кожній Церкві й має бути в повній пошані в неприсутності Єпископа. Під час Богослужень Єпископ застуває Апостолів і Самого Христа, а тому йому належиться в Церкві найвища пошана й влада. При вході до Церкви Єпископа завжди стрічають священики при повному дзвоненні дзвонів, і належно серед Церкви облачають чи зодягають Єпископа Інодіякони. А під час Свят, Єпископа вводять до Церкви «зо славою» до його палати приходять за ним усе духовенство само, або з народом, і зо співом Тропаря, при дзвоненні всіх дзвонів, з коронами. Так само «зо славою» відводять Єпископа до його палати по закінченні Богослуження. Коли Службу Божу править Єпископ, то тільки він один стає перед Св. Престолом, а священики-состарілі при правому й лівому боці Престолу. Диякони роблять тільки з благословення Єпископа і поклоном йому просять благословення почати виголосення й поклоном звіщають про закінчення його. Єпископові за Богослужбами встановлене особливе кадіння, тричі по тричі, яке йому робиться по обкладенні вівтаря й Іконостаса. Коли Єпископові подається чи забирається кадило, дикірій і трикірій і інше, або коли Єпископ мирує чи дає Св. Хреста цілювати, то давно є установлений звичай цілювати його в руку і тим цілюємо не людину, а заступника Христа

в Церкві. Вірні в православних храмах завжди стоять, тільки один Єпископ певного часу має право сидати. При Богослужбах Єпископ завжди молиться на т. зв. «Орлецях» — круг на якому намальований орел, що високо літає під небом над містом. Орел означає, що Єпископська Молитва так само полине високо, до Престолу Господнього, і у своїй проповіді Єпископ буде високо літати, як орел. Коли на малому Вході Літургії Єпископ входить до Олтаря, то його побожно «ведуть» священики попідруки. Так само і «зводять» Єпископа з Горного місця й інше. Під час «Вірую» Єпископ схилє свою голову на положенні, на св. Хресті свої руки, при приготовлених Дарах, і священики «віють» Воздухом над усім цим. В присутності Єпископа священики не можуть самі причащатися, їх причащає тільки Єпископ, як на тайній Вечері Ісус Христос наш Спаситель запричастив своїх учнів-Апостолів.

Можна було б подати багато прикладів пошани до Єпископа під час Богослужження. Все це тому, що Єпископ за Богослужбами представляє собою не тільки заступника Апостола, але, і за науковою св. Ігнатія Богоносця, — заступника Христа-Спасителя. Пошана Єпископові відноситься тільки до Них, а не до людини. І власне так вірить Православна Церква і це одна з основних істин нашого Богослужження, в істоті своїй символічній. Хто так не вірить, так не православний.

Велика пошана Єпископського сану, це ознака церковного життя в Україні за весь її час. А. Рущинський написав в році 1871 Релігійне буття за свідченням чужих письменників в 16 і 17 віках (Книга чтений, З сторона 113). Він подає, що в Україні Єпископи, являлися народові в урочистій обстанові. Коли вони куди їхали, то перед ними їхало архиерейське оточення, його шляхта, а з них багато в чині полковників. Непошана до Єпископа, це московський та комуністичний звичай. Непошана Єпископа в Україні не знана. Нагорода Духовенству належить до виключної влади самого Єпископа. Він сам надгороджає кожного за виконану церковну службу. В старовину до 18 століття нагород для духовенства не було. Був чин протопопа, що завідував більшою округою, або повітом і т. зв. окружний протопоп чи дистріктуальний благочинний. Це були посади для духовенства при Єпископській Катедрі, при його крилосі. Єпископські дорадники звалися крилошани, що пізніше перетворилися в консисторію. Усякі численні нагороди Духовенству, що з'явилися за нового часу, виключно московського походження. Їх запровадив московський цар Павло I своїм наказом 18 грудня 1794-го року. Це звичай чисто московський, а не український, який руйнує християнську Церкву взагалі.

Єпископська влада законодавча

Єпископові належить також і влада законодавча. В церковних справах часто бувають такі випадки, які неохоплені св. Канонами і тоді вирішує їх тільки Єпископ. А часом бувають і такі випадки, коли треба задовольнити живу людину й навіть обійти канон, напр. у справах вінчання в пості й т. п. Таке право має тільки один Єпископ (ніколи священик). Правда, тут Єпископові приходить на поміч Собор Єпископів, який вирішує ці справи. Робиться це на основі науки Апостола Павла: «З нужди (потреби) і переміна закону буває» (Єср. 7:12), але таке право належить тільки самому Єпископові, і ніколи священикові.

Адміністративна влада Єпископа

Адміністративна влада Єпископа по Церковних справах його Єпархії так само дуже широка. Єпископ керує всією нею. Він призначає й він же звільняє духовенство і інших Служачих по своїй Єпархії. Єпископ робить канонічну візитацію всім Церквам бодай один раз на рік. Йому, Єпископові, належить уся судова влада по церковних справах. Єпископ скликає Собор чи засідання Консисторії і головує на них, і він же впроваджує їхні постанови в життя. Звичайно при Єпископові є т. зв. Духовна Консисторія, як його дорадчий і помічний орган, з яким Єпископ ділиться своєю адміністративною владою. Консисторії запровадив московський цар Петро I, що ними хотів обмежити владу Єпископа. Цей цар зробив це на протестантський зразок, але це йому не вдалося.

При Консисторіях був секретар, світська людина, яку призначав сам прокуратор, а властво Оберпрокуратор Святішого Синоду, як його око, що доглядало за Єпископом, але і це про минуло, а Єпископат зо своєю владою вічний, бо Церква вічна і «сили пекельні її не переможуть» (Мф. 16: 18-19).

Звичайно, у всьому адміністративному поступованні Єпископ обов'язаний бути тільки батьком, для свого Духовенства й вірних, як батьком був основатель нашої Церкви для своїх учнів Ісус Христос. Апостольське 27-ме правило наказує Єпископові ніколи нікого не вдарити, навіть у своїй обороні, і взагалі ніколи нікого не образити й незаслужено покарати, усіх треба добрим словом приводити до розуму. Апостол Петро про це навчає (І Петра 3: 2-3) своїх заступників: Пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з мусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над насліддям, але будьте для стада за взірець!»

Єпископ мусить бути сильним і волевим, щоб не запустити свою паству. На це навіть св. Апостол Павло сказав так: «Чого хочете? Чи прийти до вас з кием, чи з любов'ю та з духом лагідності?» (І. Корін. 4: 21). «А тих, що грішать, картай перед всіма, щоб і інші страхали!» (І Тимофія 5: 20).

Апостольське 38-ме правило надає Єпископові навіть усю владу матеріальну: «Нехай Єпископ опікується всіма церковними речами, і нехай заряджує ними, як ніби Бог наглядає!»

Ось так виглядає влада Єпископа навчальна, священича, влада законодавча й влада адміністративна. Як бачимо з повищого, ця Єпископська влада надзвичайно широка, а ще більше є за все відповідальна, за яку Єпископ має здати відповідь перед Святым Спасителем, Господом Нашим Ісусом Христом.

Тому, що Єпископ у Церкві перша значна особа, а тому про Нього тепер найбільше треба знати, Його високо цінити, любити та у всьому Йому допомагати.

Бо Єпископ працює для св. Церкви, служить Богові та своїому українському поневоленому та нескореному народові.

† Побожний Орест
Єпископ на Західну Європу

Епископ Орест

WIE IST DAS BISCHOFSAMT ZU VERSTEHEN?

Hier soll kurz dargelegt werden, was das heilige Bischofsamt bedeutet, welche Funktionen diesem Amt zukommen und was es bedeutet, einen Bischof zu haben. In erster Linie ist der Bischof ein Priester, weiter vereinigt er in seiner Person das Lehramt, die legislativen und administrativen Funktionen. Er ist Ratgeber, Wohltäter und sorgt für gute Disziplin. Er ist der gute Hirte, ein Vater und ein Freund. Als Gott durch Moses den Bund mit seinem auserwählten Volk schloß, richtete er auch ein besonderes Priesteramt ein.

„Und ihr sollt mir ein Königreich von Priestern und ein heiliges Volk sein“ (2. Mose 19, 6).

Die große Bedeutung des Priesteramtes geht schon daraus hervor, daß seine Funktionen in allen Einzelheiten beschrieben werden. Es wird auch gesagt, welche Opfer dargebracht werden sollten. Und so weilte Gott unter seinem Volk durch die Treue des jüdischen Volkes zu der Priesterschaft und durch das Opfer des Alten Gesetzes. Als der Sohn Gottes Mensch wurde, erfüllte und vervollkommnete Er das Priesteramt des Alten Gesetzes und ermöglichte eine innigere Gegenwart Gottes unter den Menschen. Beim Letzten Abendmahl blickte Christus auf Jahrhunderte der Opferdarbringung durch die Priesterschaft zurück. Aber Christus blickte auch in die Zukunft. Es war gerade zu der Zeit und an dem Ort, da Christus seinen Aposteln die Macht gegeben hatte, Wein und Brot in seinen Leib und in sein Blut zu verwandeln. Von nun an verewigte er das Priesteramt durch seine Jünger und durch ihre Nachfolger, die Bischöfe seiner Kirche, als er ihnen aufrug:

„Das tut zu meinem Gedächtnis“ (Lukas 22, 19).

Jahrhunderte hindurch, verbunden durch die lange, den ganzen Erdball umringende Kette, die ihren Anfang am Heiligen Gründonnerstag nahm, bringt die Priesterschaft das Heilige Opfer so wie es ihr ewiger Hoher Priester geheißen hat dar. Die Gegenwart Gottes unter den Menschen wird somit durch den Bischof verwirklicht, da Er in ihm und durch ihn wirkt. Die Bischöfe sind das sichtbare Symbol Seiner heilsamen Gegenwart unter uns. Das Bischofsamt kommt zu keinem anderen Zeitpunkt so stark zum Ausdruck als dann, wenn er von seiner Gemeinde umgeben ist und ihr das Heilige Abendmahl spendet. Es ist sein größtes Privileg und seine höchste Ehre,

„Diener Christi und Haushalter über Gottes Geheimnisse“ (1. Kor. 4, 1) zu sein.

Der Mittelpunkt dieser Geheimnisse ist der Altar.

Das Lehramt des Bischofs. Diejenigen, die die Gelegenheit hatten, der Bischofsweihe beizuwohnen, werden sich daran erinnern, daß über das Haupt und über die Schulter des Bischofskandidaten das Buch der Heiligen Evangelien gelegt wird. Dieser Ritus stammt aus dem 4. Jahrhundert. Dies ist nicht nur ein lebendiges Symbol der Gegenwart und der Macht des Heiligen Geistes, der auf ihn herabgeht und das Amt des Bischofs erfüllt. Es ist auch ein Ausdruck seiner Pflicht zu predigen und zu lehren, denn die Bischöfe, die die Weihe vollziehen, beten: er möge sein

„ein Führer für die Blinden, das Licht für die in der Dunkelheit, ein Berater der Unklugen, ein Lehrer der jungen Menschen, das Licht für die Welt“.

Darin werden die Funktionen des Lehramtes deutlich hervorgehoben. Dem Bischof ist die heilige Pflicht aufgetragen, die Reinheit der christlichen Lehre zu bewahren.

Der Auftrag, den unser Herr seinen Jüngern gab, lautete:

„Darum gehet hin und machet zu Jüngern alle Völker, tauft sie im Namen des Vaters und des Sohnes und des heiligen Geistes und lehret sie halten alles, was ich euch befohlen habe (Matth. 28, 19—20).“

Und er versicherte ihnen:

„Bis daß Himmel und Erde vergehen, wird nicht vergehen der kleinste Buchstabe noch ein Tüpfelchen vom Gesetz, bis daß es alles geschehe.“

In der Göttlichen Liturgie wird der Bischof an diesen Lehrauftrag erinnert, in der es an einer Stelle heißt:

„... treu das Wort Deiner Wahrheit verkündend.“

Christus ist der oberste Lehrer. Er lehrte am Seeufer, im Fischerboot, auf dem Markt, am Berghang und in der Synagoge. Und „er lehrte mit Vollmacht“ (Matth. 7, 29).

Der Bischof befindet sich heute in einer anderen Umwelt, aber sein Auftrag ist derselbe geblieben, wie desjenigen, der sich selbst das „Licht der Welt“ nannte (Joh. 8, 12).

Der Bischof ist Vater der Kirche und der Diözese. Das geistige Band zwischen allen Kirchengliedern und ihrem Bischof offenbart sich im Spendern des Heiligen Abendmahls, in der Segnung der Kirche, in der Weihe des Altars oder des Abendmahlsskelches, in der Ordination eines Priesters, dem die Macht gegeben wird, Beichte abzunehmen und Menschen in einer Ehe zu verbinden.

Dieses Band zeigt sich aber ganz deutlich auch in der Verwaltung, in der Verfassung und in der Organisation der Diözese. Gleich einem Familienvater, der den Haushalt vorstand bildet, ist auch der Bischof das Haupt einer Diözese seiner Kirche. So wie der Vater Verantwortung seiner Familie gegenüber trägt, so ist der Bischof seiner Gemeinde gegenüber verantwortlich. Der Heilige Cyprian bringt das sehr beredet zum Ausdruck: „Das ist die Kirche, die um den Bischof versammelten Menschen, eine Herde, die treu zu ihrem Hirten ist... der Bischof befindet sich in der Kirche und die Kirche befindet sich in ihm — Ecclesia in Episcopo et Episcopus in Ecclesiae — Wenn jemand nicht zum Bischof gehört, ist er nicht in der Kirche.“ (Ep. 69 von Tertulian).

Митрополит Иларий

*Митрополит Мстислав, Владика Кир Платон, Владика Орест
і Петро Плевако*

*Вдалика Орест, Владика Кир Платон, Митрополит Мстислав
і Президент Микола Лівіцький*

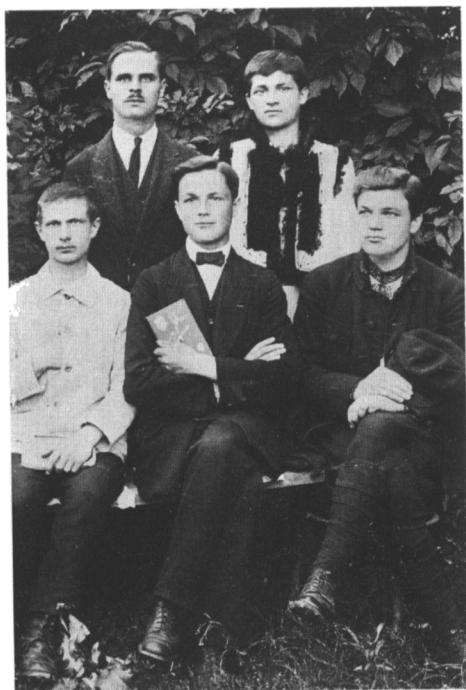
Православна резиденція в Чернівцях

Церква св. Юрія в Сучаві

Патрон Буковини
св. влмч. Іван Сучавський

Друзі Владики по матурі 1920 р.

Владика як священик

о. О. Іванюк
у молодому віці

о. О. Іванюк
офіцер при армії

о. О. Іванюк

Лярісса-Маруся Іванюк,
дочка Владики
о. О. Іванюка

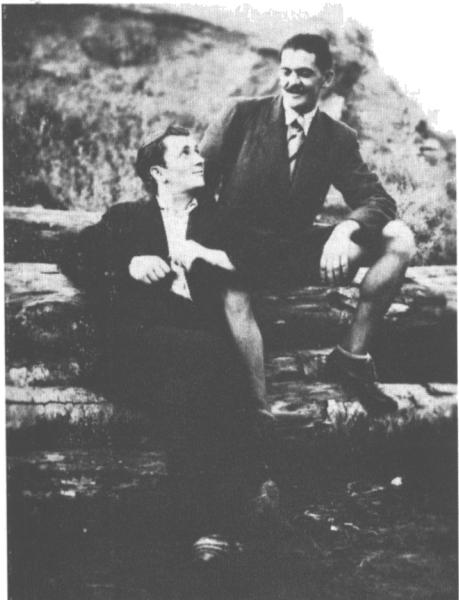

Володимир Іванюк,
син Владики, забтий
на грекійкій границі 1950 р.

Рідня Владики

Владика у фільмі «Запорожці»

*Син Володко
з кузином Москалюком*

Владика з ріднею

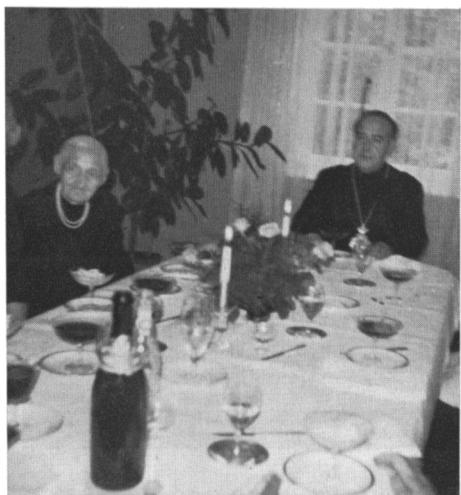
Рідня Владики:
дядько Павло Іванюк
і сестра Марія

Владика член Академічного Товариства «Чорноморе»

Члени акад. товариств «Запорожці» і «Чорноморці»

Владика Платон Корниляк
і його маті Євгенія

Владика Орест у землячки
пані Анни Васкан, Мюнхен

о. Іванюк священиком у таборах у Німеччині

Українська гімназія у Кілію, Німеччина
о. О. Іванюк, катехит гімназії

о. О. Іванюк у Білефельді

Українська школа в Оттаві, Канада

о. О Іванюк
настоятель у Лашінях

Владика Орест у Карлъсруге

Канонічна візитація у Дармштадті

Канонічна візитація в Куфштайні

Богословський курс, Мюнхен

о. Іванюк в церкві
в Оттаві, Канада

На св. Літургії в катедрі
св. Володимира, Нью Йорк

о. Иванюк настоятелем в Оттави

Владика Орест під час відкриття
пам'ятника Шевченка у Вашингтоні

Візита о. Теодоровича і Владики Ореста в редакції «Свобода», 1971

Під час відвідин у В-ві «Свобода», Нью Йорк, 1970

*Владика Орест з приятелями
у Філадельфії*

На зустріч Владиці в Менчестері

Святкування у Менчестері, Англія

Владика Орест посвячує овочі на Преображення

Арх. Літургія в Менчестері, Англія

Владика Орест проповідує

В Олдгемі, Англія

Візита Владики Ореста в таборі «Тарасівка», Англія

Владика Орест і учасники табору «Тарасівка» в Англії

Фрагмент висвяти о. Григорія Лазіенки в Англії

Висвята о. Григорія Лазіенка

*Владика Орест промовляє
під час інсталяції у Мюнхені*

о. Борис Хайняєвський з родиною

Владика Орест в Ліон, Франція
зі священиками при обіді

Владика Орест з отцями
в Ліоні, Франція

Владика Орест у Нансі, Франція

Владика Орест

Блаж. п. протопресвітер Іларіон Бриндзан у Парижі

Фрагмент з кан. візитації
у Куфштайні, Австрія

Фрагмент з першої канонізаційної
візитації у Дармштадті, 1969 р.

Епископ Орест у Карлсруге

о. О. Іванюк

МОЄ ЗНАЙОМСТВО З ВЛАДИКОЮ ОРЕСТОМ ІВАНЮКОМ

Ще під час моєї науки в народній школі, у рідному Іспасі, над Черемошем, моєю мрією було бути «гімназистом», цебто вчитися в гімназії. Наше село велике, але багато гімназистів, синів багатих селян, священника, вчителя та деяких жидівських родин. Вони в неділі й свята, а зокрема у вакаційний час, гуртом виходили на громадську толоку, прекрасно співали хором українських пісень, грали копаного м'яча, а навіть брали активну участь у передвиборчій пропаганді до соймових і парламентарних виборів. Ці їх товариські стрічі всім імпонували, а я мав перед ними особливу повагу і мріяв стати рівнорядним і повноправним членом такого «елітарного» товариства. Та ці мрії важко було здійснити, бо мої батьки не були багатими, а до того в батька й велика сім'я: 7 осіб, яких треба було одіти й прогодувати. Але мені на поміч прийшли мої учителі, які вперто переконували батька, щоб віддав мене до гімназії. І, врешті, батько їх послухав. Так я став гімназистом «Державної Гімназії ім. Франца Йосифа» у Вижниці. Це була перша чисто українська гімназія на Буковині, заснована в 1908 р. заходами великого українського патріота барона Миколи Василька, посла до австрійського парламенту і буковинського сойму.

Мій перший шкільний рік почався у 1915 р. після того, як згасли заграви фронтових дій, що перекотилися понад нашими головами, з Карпат на схід. Почалося рухливе життя гімназійної молоді. Для мене воно було особливо цікавим. Я почав більше знайомитися спершу з товаришами моєї кляси, а далі й з гімназистами інших, вищих кляс. У першу чергу з селянськими синами, з котрих мене зв'язував селянський «саддак». З такими почуваннями я прийшов з села до міста. Бож це був час станового суспільства австрійської конституційної дійсності, в якій селянство знаходилося на найнижчому щаблі становової драбини. Але згодом такі почуття почали затиратися, бо між товаришами-гімназистами зав'язувалися дружні взаємини без уваги на станове походження.

Одним з перших гімназистів вищих кляс, з котрим я на в'язав близькі взаємини, був Орест Іванюк, по клясі одним роком старший за мене. З ним з'єднував мене його селянський сарнак і його скромність та ввічливість до учнів нижчих кляс. У

той час у гімназистів панувало почуття поваги й пошани до кожного старшого клясою товариша, цебто почуття поваги перед його ширшими знаннями. І звичайно товариші старших класів гордилися цим і задиркувато поводилися перед учнями нижчих класів. Це був, мабуть, дух станових пересудів, який все ще не міг зникнути між нами. Навіть між нами, членами того самого супільного стану, селянських синів. Розуміється, були винятки хоч не численні.

Орест Іванюк належав власне до таких винятків. Своєю скромністю і приязнім наставленням він з'єднував собі симпатії товаришів, зокрема товаришів нижчих класів. Він з'єднав і мої симпатії разом з повагою до його особи. І так вже в наступному шкільному році наші взаємини стали щиро дружніми. І вони ніколи не захмарювалися по сьогоднішній день. Привертали до себе увагу його душевні прикмети — його скромність, доброзичливість і готовість помагати в потребі. А передусім імпонувала мені його щира побожність. Цю прикмету він виніс з батьківського дому, де панувала така атмосфера. Таким були його батьки, таким остав Орест на все своє життя. Виростав він у любові до Бога й свого народу.

Рідне село Ореста Іванюка, недалеко віддалене від м. Вижниці, осідку гімназії, всього кілька кілометрів, а тому Орест ходив до школи з дому. Мое село Іспас, у кілька разів більше віддалене від м. Вижниці, а тому я жив у місті на кватирі, на станції. І от мій друг Орест часто ідучи до школи, рано повертається до мене, щоб разом іти до школи. Ми щодня стрічалися в школі, а в неділі й свята в Церкві на Богослуженні, які відправляє наш шкільний катехит.

Після закінчення гімназії Орест Іванюк поступив — за порадою батьків та з власного покликання — на богословські студії у Чернівецькому університеті. Там він відразу включився в українське студентське життя, як член українського студентського товариства «Православна Академія». Це богословське товариство було сіллю в очах румунських шовіністів, і вони його заборонили в 1922 в 1922 р. у надії, що українські богослови приступлять до одноіменного румунського товариства. Але Орест приступає до українського Академічного Козацтва «Чорномор». Я рік пізніше закінчив середню освіту і поступив на правничі студії того ж Університету. І ми знову могли часто стрічалися на ґрунті того самого студентського товариства. Тепер я міг з приємністю довідатися, що міг друг Орест вибився між передовими студентами його року та що професори любили його за його пильність і побожність. Він у приписаному часі закінчив богословські студії ступнем «Ліценція богословія», одружився і був висвячений в ієреї та пішов у народ нести там Христову правду.

Після закінчення моїх правничих студій у 1926 р. я отримав працю у Басарабії і так наші шляхи знову розійшлися на довший час. Аж у 1939 р. я перейшов на працю до Чернівець і тепер я міг тут знову стрічатися з моїм другом Орестом. У міжчасі Чернівецька консисторія, на його вимогу, переносила його на кілька більших парафій, де він з честю та похвалами вив'язувався із своїх обов'язків як душпастир у Церкві та учитель релігії у школах.

Та у червні 1940 р. приходить «визволення» північної Буковини Советським Союзом. Орестові Іванюкові вдається визволитися від цього «визволення» при помочи німецьких переселенців, і він попадає до Німеччини. Наші шляхи і контакти знову зриваються на понад 10 років. Аж пізніше мені стало відомо, що з Німеччини о. Орест перейшов на українські терени Білої Підляської, в тогочасній Генералгубернії, і там виконував душпастирську, учительську і громадську роботу. Перед наближенням німецько-большевицького фронту о. Орест відходить на захід й опиняється у північно-західній Німеччині, де його застас кінець війни. Тут він несе в різних українських еміграційних осередках душпастирську опіку.

У 1947 р. виїзджає до Канади і тут включається у душпастирську роботу УГП Церкви. У початках 50-их років переїзджає до родини в ЗДА, продовжуючи душпастирську працю в Українській Православній Церкві, зокрема довший час у Нью Йорку. Тут на ньюйоркському терені наші шляхи знову зійшлися. Тепер я вже міг часто стрічатися з моїм другом Орестом, ми могли спільно ділитися нашими спогадами про пережиті бурні критичні часи, сучасними враженнями, болями й надіями. Не з усіма кроками о. Ореста я міг з ним погоджуватися, не всі його погляди покривалися з моїми, але, знаючи його добродушність, його ширість і вирозуміння до чужих думок і поглядів, наші суперечні погляди не могли захмарювати наші дружні взаємини.

Мав і має о. Орест своїх палких опонентів, противників, яким щонебудь не подобалося в нього, або навіть із заздрості та інших імпульсів людської слабості.

На сумлінні В. Іваниса остануть його занадто покваїливі, безпідставні й несправедливі висновки-закиди, зроблені на адресу о. Ореста — закиди, основані на здогадах, на уявних, а не дійсних, перевіреных фактах. Знаючи о. Орест від молодечих літ, його скромність, добродушність і щиру побожність та всю трагедію його родини в наслідок большевицького «визвольного» походу після червня 1940 р., можу з повною відповідальністю і притиском твердити, що закиди В. Іваниса були безпідставними й несправедливими. Та хай вони остануть на його сумлінні.

Літом 1969 р. на Соборі Української Автокефальної Православної Церкви в Німеччині обрано о. Ореста Іванюка епископом

цієї Церкви на Західну Європу. Це було великим признанням для нього і великою подією в житті Владики-Номіната. Рукоположення в сан єпископа відбулося в Дербі 28 вересня 1969 р. Резиденція Владики була визначена в місті Карльсруге, Західня Німеччина.

Важкі, важливі й відповідалальні обов'язки перейняв на себе Владика Орест на цьому особливо важливому і трудному відтинкові української діяспори. І він несе цей важкий тягар вже п'ятий рік з гідністю і посвятою — деколи без достатнього зrozуміння згори і знизу. Ми, його друзі й близьчі земляки, слідкуємо з особливою увагою за працею Владики Ореста й молимо Всевишнього, щоб дарував йому довгий вік, кріпив його силами і витривалістю та допоміг йому гідно виконувати його важливі обов'язки — на хвалу нашій Святій Церкві й на добро українського народу.

З М И С Т

СПИСОК СТАТЕЙ

	Стор.
1. We have a new Ecumenical Patriarch	4
2. Metropolit Mstyslaw (Skrypnyk)	6
3. Передмова	11
4. Біографія	12
5. Lebenslauf des Bischofs Orest	13
6. Хіротонія Єпископа Ореста	16
7. Слово архимандрита Ореста Іванюка при нареченні	17
8. Грамота	22
9. Призначення	24
10. Привіти: Апостольська Екзархія і НТШ	28
11. Привіти: УГВР і ЗУАДК	29
12. Привіт від Української Буковинської Громади, Нью Йорк	30
13. Привіт від Укр. Акад. Козацтва «Запороже», Нью Йорк	31
14. Привіти: Укр. Акад. Козацтво «Чорноморе» і СУМ, Мюнхен.	32
15. Привіт від укр. православної парафії в Ню Джерзі	33
16. Привіти: Таборяни в Грон та НТШ, Джерзі Сіті	34
17. Привіт від ЦОБУ, Нью Йорк	36
18. Привіт від о. Мельника, Нью Йорк	37
19. Привіти від о. А. Дублянського і Богдана Федоровича	38
20. Привіт від о. Петра Попеля, Ліон	39
21. Привіт від д-ра Юрія Мачука	40
22. Єпископ, його сан і влада у Православній Церкві	41
23. Wie ist das Bischofsamt zu verstehen?	55
24. Мое знайомство з Владикою Орестом Іванюком	87

СПИСОК ФОТОГРАФІЙ

Стор.

1. Патріярх Атенагорас	3
2. Митрополит Мстислав	5
3. Єпископ Орест, Владика на Західню Европу	9
4. Єпископ Орест перед хіротонією	20
5. Єпископ Орест по хіротонії	21
6. Архимандрит Орест	25
7. Архимандрит о. Орест Іванюк	26
8. Висвята архимандрита Ореста на Єпископа (дві знимки)	27
9. Єпископ Орест	44
10. Єпископ Орест в ризах	54
11. Митрополит Іларіон	57
12. Три Єпископи в Мюнхені (дві знимки)	58
13. Православна резиденція в Чернівцях	59
14. Церква в Сучаві (дві знимки)	60
15. Владика в молодому віці з друзями (три знимки)	61
16. Владика при армпі. Діти Владики (четири знимки)	62
17. Владика і рідня (три знимки)	63
18. Владика з ріднею (дві знимки)	64
19. Владика член Академічного Товариства «Чорноморе»	65
20. Члени акад. товариств. Владика в гостях. (три знимки)	66
21. о. Іванюк священиком у таборах у Німеччині	67
22. о. О. Іванюк, катехит у школах у Німеччині (дві знимки)	68
23. Українська школа в Оттаві і о. О. Іванюк (дві знимки)	69
24. Владика Орест в Карльсруге. Кан. візитація у Дармштадті	70
25. Кан. візитація в Куфштайні. Богословський курс в Мюнхені.	71
26. о. Орест і Владика в Оттаві і Нью Йорку (дві знимки)	72
27. о. Іванюк настоятель в Оттаві	73
28. Владика Орест у Вашингтоні і в редакції «Свобода» (дві зним.)	74
29. Владика з приятелями в Америці (дві знимки)	75

30. Зустріч у Менчестері, Англія (дві знимки)	76
31. Архиерейська Літургія в Менчестері (дві знимки)	77
32. Владика Орест в Олдгемі, Англія (дві знимки)	78
33. Візита Владики Ореста в таборі «Тарасівка», Англія (дві зн.)	79
34. Висвята о. Григорія Лазіенка, Англія (дві знимки)	80
35. Владика Орест під час інсталяції в Мюнхені	81
36. о. Борис Хайніавський з ріднею	81
37. Канонічна візитація у Франції (три знимки)	82
38. Владика Орест і протопресвітер Іларіон Бриндзан у Парижі	83
39. Канонічна візитація у Куфштайні і Дармштадті (дві знимки)	84
40. Єпископ Орест у Карльсруге	85
41. о. О. Іванюк	86

